

Z obsahu:

**To je můj bratr,
sestra i matka**

Homilie Svatého
otce k Jubileu
zasvěceného života
2. února 2000
– strana 2 –

**Proč zrovna Ježíš
Kristus?**

– strana 4 –

Obrácení a smíření

Kardinál Anastáz
Ballestrero
k Velkému jubileu
– strana 5 –

**Bohatý na
milosrdenství
(Dives in misericordia)**

– strana 6 –

Jablko sváru

Na aktuální téma
– strana 7 –

**Výzkum mozku
a náboženská výchova**

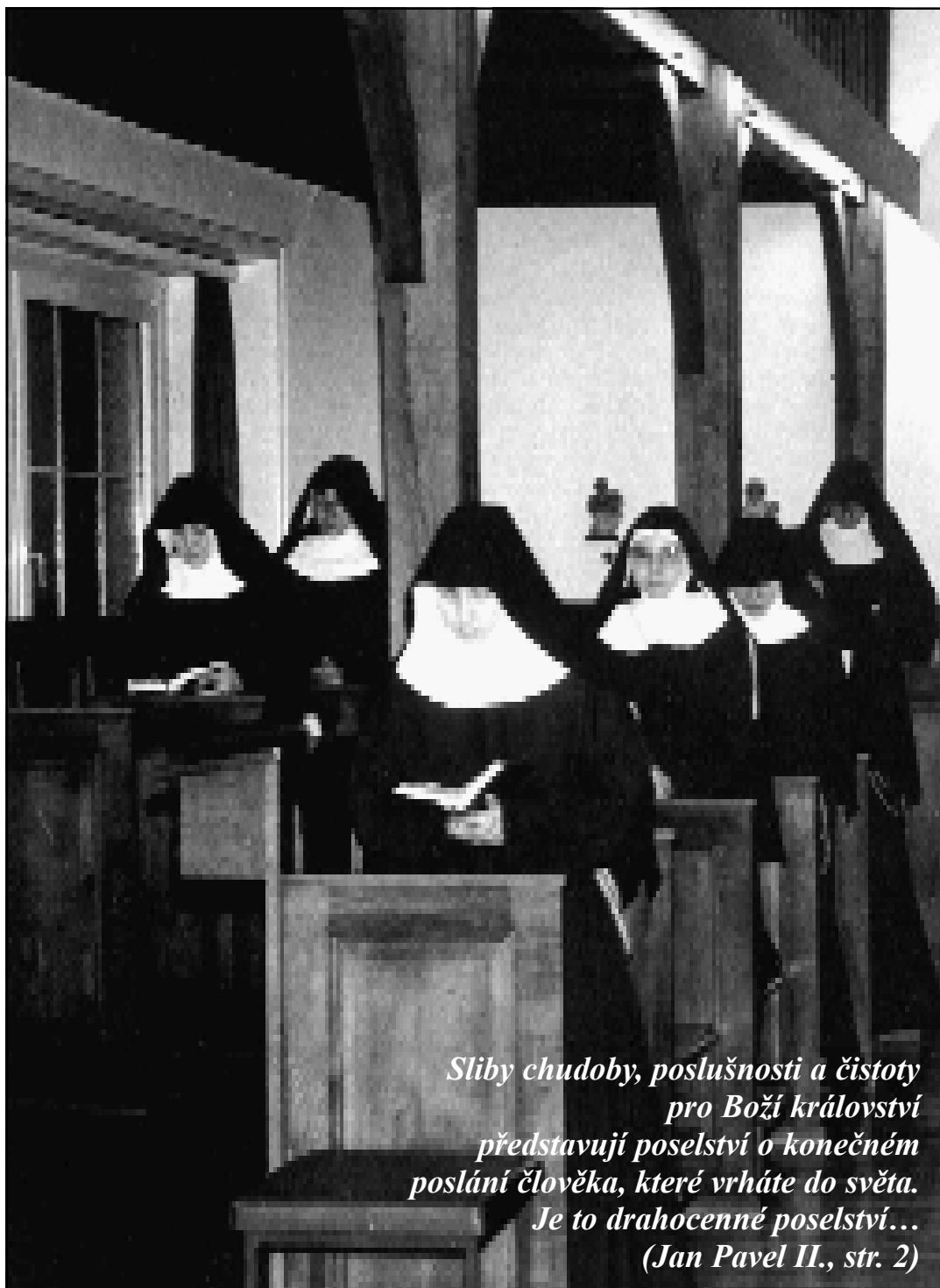
– strana 8 –

Přehlížená Boží láska

O odpustcích a jejich
aktuálnosti
– strana 10 –

**Jak jsme jeli
do Betléma
dát Panně Marii
k jesličkám dar...**

– strana 12 –

*Sliby chudoby, poslušnosti a čistoty
pro Boží království
představují poselství o konečném
poslání člověka, které vrháte do světa.
Je to drahocenné poselství...
(Jan Pavel II., str. 2)*

To je můj bratr, sestra i matka

Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon; byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý... Také tam byla prorokyně Anna (Lk 2,25–26.36).

Tyto dvě postavy, Simeon a Anna, doprovázejí Ježíšovo uvedení do jeruzalémského chrámu. Evangelista zdůrazňuje, že každá z nich svým způsobem předbílá události. Jedna i druhá dává najevo očekávání příchodu Mesiáše. Obě nesou v sobě nějakým způsobem tajemství jeruzalémského chrámu. Proto obě jsou v něm přítomny – prozřetelnostním způsobem – právě tehdy, když rodiče přinášejí Ježíše čtyřicet dní po narození, aby jej obětovali Hospodinu.

Simeon a Anna představují očekávání celého Izraele. Je jim dopřáno, aby se setkali s tím, kterého od věků předpovídali proroci. Osvícení Duchem svatým rozpoznávají oba starouškové očekávaného Mesiáše v Dítěti, které Maria a Josef přinesli do chrámu, aby splnili předpis Hospodinoва zákona.

Simeonova slova mají prorocký tón: Starzec se dívá do minulosti a předpovídá budoucnost. Říká: *»Nyní můžeš, Hospodine, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji; protože moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu«* (Lk 2,29–32). Simeon vyjadřuje naplnění očekávání, které tvořilo smysl jeho života. Obdobně se děje prorokyni Anně, která má radost z pohledu na Dítě a vypráví o něm *těm, kteří očekávali vykoupění Jeruzaléma* (Lk 2,38).

Každým rokem dnešní liturgická slavnost shromažďuje u hrobu sv. Petra široké řady zasvěcených osob. Dnes se zástup rozmnožil, protože jsou přítomny zasvěcené osoby ze všech částí světa. Draží bratři a sestry, dnes slavíte své Jubileum, Jubileum zasvěceného života. Přijímám vás objetím pokoje v duchu evangelia!

Zdravím představené různých kongregací a institutů, zdravím vás všechny, bratři a sestry, kteří jste chtěli prožít jubilejní zážitek a překročit práh Svaté brány patriarchální vatikánské baziliky. Ve vás dosahují mé myšlenky všechny vaše spolubratry a spolusestry roztroušené po celém světě: také jim patří můj vřelý pozdrav.

Shromáždění u hrobu apoštolů v tento jubilejní rok chcete vyjádřit s obzvláštní samozřejmostí, jak hluboké pouto spojuje zasvěcený život s Petrovým nástupcem. Jste zde, abyste složili na oltář Páně naděje

a problémy svých vlastních institutů. V duchu Jubilea děkujete Bohu za dobro, které způsobil, a současně prosíte o odpuštění za případné nedostatky, které poznamenaly život vašich řeholních rodin. Na počátku nového milénia se ptáte, jak nejučinnějším způsobem přispět v duchu svého řádného charismatu k nové evangelizaci, jak zasáhnout množství osob, které ještě neznají Krista. V této perspektivě se zvedá vaše horoucí prosba k Pánu žně, aby probudil v srdcích mnoha mládenců a dívek touhu odevzat se zcela věci Krista a evangelia.

Rád se připojuji k vaší modlitbě. Když jsem byl poutníkem v tolika částech světa, mohl jsem si ověřit význam vaší prorocké přítomnosti pro všechny křesťanský lid. Lidé současné generace mají velkou potřebu setkat se s Pánem a s jeho osvobozujícím poselstvím spásy. A při této příležitosti také rád vzdávám poctu velkorysému příkladu evangelijní odevzdanosti, jakou prokázali nesčetní vaši spolubratři a spolusestry, kteří často působí v obtížných situacích. Oni se obětují bez výhrad v Kristově jménu službě chudým, vyděděným, těm posledním.

Nemálo z nich zaplatilo také v těchto letech nejvyšším svědectvím krve za to, že si zvolili věrnost Kristu a člověku bez výhrad a bez kompromisů. Patří jim za to náš obdiv a naše vděčnost.

Uvedení Ježíše do chrámu vrhá zvláštní světlo na vaši volbu, draží bratři a sestry. Nežijete snad i vy v tajemství očekávání Kristova příchodu, jak je zjevují a takřka ztělesňují Simeon a Anna? Nevyjadřují snad vaše sliby se zvláštní intenzitou ono čekání na setkání s Mesiášem, které oba izraelští starci nosili v srdci? Postavy Starého zákona postavené na práh Nového zákona ukazují vnitřní chování, které neupadlo v zapomnění. Vy jste si je osvojili a učinili jste svým programem očekávat návrat Ženicha.

Eschatologické svědectví patří k podstatě vašeho povolání. Sliby chudoby, poslušnosti a čistoty pro Boží království představují poselství o konečném poslání člověka, které vrháte do světa. Je to drahocenné poselství: *»...kdo v bdělosti očekává naplnění Kristových příslibů, je schopen vlévat naději také svým bratrům a sestrám, kteří jsou často v beznaději a v pesimismu vzhledem k budoucnosti.«* (Zasvěcený život, 27)

...byl v něm Duch svatý (Lk 2,26). To, co evangelista říká o Simeonovi, může se dobře aplikovat na vás, které Duch svatý vede k zvláštní zkušenosti s Kristem. Obnovující silou své lásky chce vás učinit výmluvnými svědky obrácení, pokání, nového života.

Mít srdce, emoce, zájmy a pocity polarizovány k Ježíši, to představuje největší rys daru Ducha svatého, který působí ve vás. Činí vás podobnými jemu, čistému, chudému a poslušnému. Evangelijní rady zdaleka neznamenají zřeknutí se, které ochuzuje, představují volbu, která osvobozuje osobu, aby mohla plně uskutečnit své možnosti.

O prorokyni Anně evangelista poznamenává, *že nevycházela z chrámu* (Lk 2,37). První povolání toho, kdo se rozhodne následovat Ježíše s nerozděleným srdcem, je *být s ním* (Mk 3,14), tvořit s ním společenství, naslouchat jeho slovu v ustavičné Boží chvále (srov. Lk 2,38). Myslím v této chvíli na modlitbu, zvláště na modlitbu liturgickou, která stoupá z tolika klášterů a společenství zasvěceného života, roztroušených do všech úhlů světa. Draží bratři a sestry, dejte v Církvi znít své chvále s pokorou a vytrvalostí, a zpěv vašeho života najde hluboké ozvěny v srdci světa.

Pokračování na str. 4

Moc Syna člověka

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Synu, odpouštějí se ti hříchy

Pospěš znovu do Kafarna. Když Pán před časem opustil toto místo, jako by zůstala v městě prázdnota. Kdo osobně zakusil Ježíšovu dobrotivost a otevřel se jeho slovům pravdy a života, těžce nese, když se Pán vzdálí. Jeho dočasná nepřítomnost je však příležitostí, abys lépe docenil nenahraditelnost jeho dobrodiní. Tím větší je pak radost z jeho opětovného návratu. Podívej se, jak město ožilo. Od úst k ústům letí potěšující novina: Ježíš se vrátil! Ty, kteří se dovídají o jeho blízkosti, nic nemůže zadržet: opět chtějí být s ním a naslouchat mu. Má pro tebe Ježíš a jeho slovo takovou prioritu a přitažlivost? Vstup za ním do Šimonova domu dříve, než jej doslova zaplaví dav Ježíšových posluchačů.

Při předchozím pobytu se k Pánu nedostal jeden ochrnlý. Tento nemocný je na tom obzvláště zle. Co jej trápi? Má údy, které nemohou plnit svou funkci. Není schopen pozvednout pokrm ke svým ústům, nemůže se pohybovat ani o berlích. Je ve všem odkázán na své okolí. Je břemenem nejen sám sobě, ještě bolestněji prožívá skutečnost, že se stal ochrnlým údem svého společenství, kterému je jen na obtíž. Tak jak jeho bezvládné údy nemohou sloužit jemu, ani on nemůže být prospěšný, tak jak by si přál. Uzdravení nemožícího by bylo požehnáním jak pro něho, tak i pro celý jeho dům.

A tak se tato rodina chápe nové příležitosti. Vrátil se dobrodinec, který je může všechny vysvobodit. Uvěřili v jeho moc i v jeho dobrotu a z této víry pramení jejich velká důvěra. Lehátko, na kterém doma přemísťují svého nemohoucího příbuzného, použijí jako nosítka, aby jej odnesli k velkému lékaři.

Ale jak se prodrat zástupem, který se tlačí u vchodu? Marně přemlouvají přítomné, aby jim uvolnili průchod. Ani je nechtějí vyslechnout. Nelíbí se jim, že je někdo ruší. Horlivost, která zapomíná na druhé, může se pro ně stát dokonce překážkou v dosažení dobra.

Ale obětavá čtveřice nosičů si poradí i v této situaci. Dobrá vůle posloužit bližním umí být vytrvalá a vynalézavá. Neváhají vystoupit s chorým až na střechu. K údivu přítomných nad Pánovou hlavou odkrývají otvor a k nohám mu spouštějí svého nemocného. Jejich podnikavá víra a důvěra hovoří sama za sebe: je výmluvnější než všechny prosby. Nauč se od nich, s jakou důsledností je třeba

pomáhat těm, kteří potřebují najít milosrdného Pána. *Blaze tomu, kdo si všimá chudáka, za to ho Pán vysvobodí v nouzi.*⁽¹⁾

Pohled' na nemocného: v jeho pohledu se snoubí vděčnost k dobrodincům, radost ze setkání s Pánem i důvěryplná prosba o pomoc. Ale Ježíš z tohoto pohledu vyčetl ještě něco více. Tento nemohoucí nepotřebuje jen zdraví těla, o uzdravení prosí také jeho duše. A proto slyšíš překvapující slova: *Synu, odpouštějí se ti hříchy.*

Je to poprvé, co Ježíš zjevuje svou božskou moc, ochotu Spasitele odpouštět hříchy. Pán tím nechce říct, že nemoc je nutně následkem hříchu, ale v každém případě je jeho výmluvným obrazem. Není snad ochrnllost, jakou hřích postihuje duši, pro člověka ještě těžším zlem a větším neštěstím než ochrnlé tělo?

Poděkuj Ježíši, že jsi mohl slyšet jeho osvobozující výrok. Je to nedocenitelný dar, který je určen nejen ochrnlému, ale i tobě a všem přítomným. Dříve, než se znovu osvědčí jako mocný Divotvůrce, chce přede všemi zjevit svou milosrdnou božskou moc: *»Unavili jste mě svými hříchy, obtěžovali jste mě svými nepravostmi. A přece jsem to já, který vymazávám vaše nevěrnosti. Poznali jste, že mám moc uzdravit vaše neduhy. Proto mě vyhledáváte. Pojdte ke mně, abych vás mohl uzdravit od vašich hříchů.«*

»Vezmi své lůžko a jdi domů!«

Lid, který nechtěl uvolnit cestu ochrnlému, v úžasu dělá špalír pro uzdraveného. Čím to, že pro některé z přítomných to není důvodem k radosti, ale k pohoršení? Jsou to vzdělaní znalci Zákona, kteří správně poznávají, že hříchy může odpouštět jedině Bůh, ale toto jejich vědění jim není k ničemu, pokud se nenaučí poznávat Boha. Taková jeho podoba, v jaké zde vystupuje Syn člověka, se nevešla do jejich představ. Kdyby na jeho příchod čekali tak upřímně a tak toužebně, jako jej čekalo toto městečko, tento uzdravený a jeho pomocníci, *žasli by a chválili Boha. Ale takto se dívají, ale nevidí, poslouchají, a neslyší ani nerozumějí.*⁽²⁾ Vytvořili si obraz Boha, kterého nikdy nemohou potkat. Bůh je *Ten, který je,*⁽³⁾ ne ten, kterého si člověk vymyslí. Netrpíš podobnou ochrnllostí víry?

Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav mě, zhrěšil jsem proti tobě.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ resp. žalm 41

⁽²⁾ Mt 13,14

⁽³⁾ srov. Ex 3,14

⁽⁴⁾ resp. žalm 41

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 43,18–22.24b–25

Toto praví Hospodin: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, činím věci nové, teď již vzházejí, což to nepoznáváte? Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti. Lid, který jsem stvořil pro sebe, bude hlásat mou chválu. Ty však jsi mě nevzýval, Jakube, kvůli mně jsi nepracoval, Izraeli, ale unavoval jsi mě svými hříchy, obtěžoval jsi mě svými nepravostmi. A přece já, já to jsem, kdo vymazávám tvé nevěrnosti, kvůli sobě nevzpomínám na tvoje hříchy.“

2. čtení – 2 Kor 1,18–22

Bratří! Bůh je věrný: když k vám mluvíme, neznamená to zároveň „ano“ i „ne“. Vždyť přece Boží Syn Ježíš Kristus, kterého jsme u vás hlásali – já totiž, Silván a Timotej –, nebyl zároveň „ano“ i „ne“, u něho je pouze „ano“. Všechna Boží zaslíbení našla v něm svoje „ano“. Proto skrze něho voláme „amen“ k Boží oslavě. Bůh upevňuje nás i vás, abychom byli vždycky spojeni s Kristem: posvětil nás, vtiskl nám svou pečeť a tak nám vložil do srdce Ducha jako záruku.

Evangelium – Mk 2,1–12

Když se Ježíš po několika dnech vrátil do Kafarna, proslýchlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo. Tu k němu přicházeli s jedním ochrnlým, nesli ho čtyři. Pro tolik lidí se s ním nemohli k němu dostat. Proto nad tím místem, kde byl Ježíš, odkryli střechu, udělali otvor a spustili dolů lehátko, na kterém ochrnlý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnlému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Seděli tam však někteří z učitelů Zákona a ve svém srdci uvažovali: „Jak může ten člověk tak mluvit? Vždyť se rouhá! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh.“ Ježíš hned svým duchem poznal, že tak u sebe uvažují, a řekl jim: „Proč tak ve svém srdci uvažujete? Co je snadnější? Říci ochrnlému: ‚Odpouštějí se ti hříchy‘, nebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lehátko a choď?‘ Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy“ – řekl ochrnlému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!“

On vstal, ihned vzal lehátko a přede všemi odešel, takže všichni žasli, velebili Boha a říkali: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.“

◦ *Pokračování ze str. 2*

Radostná zkušenost ze setkání s Ježíšem, jásot a chvála, které tryskají ze srdce, nemohou zůstat skryté. Služba evangelium uskutečňovaná instituty zasvěceného života a společnostmi apoštolského života v různosti forem, které Duch svatý probudil v Církvi, rodí se vždy ze zkušenosti lásky a živého setkání s Kristem. Rodí se ze sdílené námahy a jeho ustavičné oběti Otcí.

Povolání, abyste všechno opustili pro Krista, vy, zasvěcení a zasvěcené, určujete svůj život tím, že se zřikáte rodiny, povolání a pozemských zájmů a volíte si Pána jako jediné kritérium své identifikace. Získáváte tak novou rodinnou identitu. Platí pro vás zvláštním způsobem slova božského Mistra: *To je můj bratr, sestra i matka* (srov. Mk 3,35). Vy víte velmi dobře, že pozvání zřici se neznamená zůstat »bez rodiny«, nýbrž stát se prvními a kvalifikovanými členy »nové rodiny« jako svědectví a proroctví pro všechny ty, které Bůh chce povolat a přivést do svého domu.

Nejdražší, v každém okamžiku vašeho života vám stojí po boku jako příklad a opora Panna Maria. Jí odhalil Simeon tajemství o Synu a o meči, který má *proniknout její duši* (Lk 2,35). Jí světuji vás, zde přítomné, i všechny osoby zasvěceného života, které slaví Jubileum: *Panno Maria, Matko Krista a Církve, obrať svůj pohled k mužům a ženám, které tvůj Syn povolal, aby ho následovali úplně zasvěcení jeho lásce; ať se dají vždy vést Duchem, ať jsou neúnavní v sebedarování a službě Pánu, aby tak byli věrnými svědky radosti, která tryská z evangelia, a zvěstovali pravdu, která vede k pramenům nesmrtelného života. Amen.*

Bolletino Vaticano
2. 2. 2000

Proč zrovna Ježíš Kristus?

Ta otázka vůbec není zbytečná. Jen se podívejme, kolik se nám dnes nabízí bohů a bůžků, náboženských směrů a praktik. A aby nás tak široký výběr nepolekal, tvrdí nám znalci, že všechny ty kultury a ideje jsou si navzájem rovny, že mají stejnou hodnotu a důstojnost a že představují jenom různé projevy jednoho a téhož duchovního směřování člověka. Je-li tomu tak, pak se zdá opravdu nelogické vybrat si z tohoto panteonu na celý život jen jediného Boha, a navíc takového, který všechny ostatní bohy popírá, vyžaduje úctu jen k sobě samému a také se aspoň v našem světě dává mnoha lidem už omrzet. Ano, proč zrovna Ježíš Kristus?

I když se nás právě teď nikdo takto neptá, přece jen bychom měli – podle slov apoštola Petra – být připraveni obhájit se před každým, kdo je zvědavý na důvody naší naděje. Může se taky stát, že takovou otázku položíme sami sobě, když nás přepadne nejistota a pochybnosti. Je třeba, aby i v takových chvílích naše lampy hořely, abychom mohli posvětit napřed sami sobě a potom i druhým. Hlavní důvody, proč se hlásíme právě k Bohu, který se zjevil v Ježíši Kristu, budou asi u mnoha křesťanů stejné: většina by nejspíš řekla, že jejich víra je milost, dar od Boha. Dále by zřejmě na vysvětlenou uvedli, že vyrostli v křesťanském prostředí. Taková odpověď je jistě správná, ale zkusme jít ještě dál: i vzácné dary lze obracet ze všech stran a nakonec odložit, z původního prostředí lze časem vylétnout jako z rodného hnízda. Co nás na křesťanství a na Kristu tak nějak osobně, lidsky, vnitřně upoutalo, že nechceme chodit za jinými bohy, či dokonce žít pohodlněji bez Boha? Co bylo v našem životě tou přirozenou, psychologicky vysvětlitelnou vstupní branou pro Božího Syna, jakou byl třeba u Šimona Petra

záračný rybolov, u Nikodéma důkladná filozofická rozprava a u samařské ženy moment, kdy Ježíš odhalil její minulost?

Kdybych měl tedy říct sám za sebe, proč se chci po srovnání s tolika možnými i nemožnými cestami a pravdami nadále držet Cesty a Pravdy, kterou jsem přijal jako dar už v dětství, uvedl bych jako důvod nejprve Ježíšovy lidské kvality. Možná se to bude zdát málo, ale mně to pro začátek stačí. Věřím Ježíši Kristu mimo jiné proto, že mě fascinuje jeho normálnost, jeho smysl pro naše člověčenství. On přišel za účelem ryze duchovním, ale byl vnímavý i k záležitostem tělesným a nepohrdal jimi jako mnozí fakíři a mistři meditačních technik. Kdyby se nějaký jiný náboženský vůdce přišel ukázat svým učedníkům po své smrti, asi by je vyzýval, aby se soustředili a odhmotnili a ponořili do hlubin vlastního já; Ježíš se ve stejné situaci zeptal, mají-li něco k jídlu. Nepředstíral, že je povznesen nad problémy těla; naopak, nestyděl se dát najevo, že je unaven nebo že má hlad. Nebyl netečný jako modla stoicky nasávající kouř z lidských obětí. Jeho požadavky na duchovní život nethaly násilím duši od těla a člověka od světa; byly při své závaznosti a důležitosti přiměřené a splnitelné. Žádné stupně zasvěcení, žádné zvláštní informace jen pro vyvolené, žádné šikanování typu „jdi tam – nevím kam, přines to – nevím co“, kterého jsou plně pohanské báje. Jeho učedníci si vždycky mohli být jisti, že s nimi jedná naprosto otevřeně a nemá na ně v rukávu připraveny nečekané trumpfy. Mohli v každé chvíli vědět, na čem jsou, a on si s nimi nikdy nehrál a neklamal je.

Uznávám Ježíše Krista také proto, že se choval podle zdravého rozumu: i když světil sobotu, neměl nic proti vytažení osla z jámy; i když učil milovat

Za kratší nebo delší čas budu stát na věčnosti před Bohem. Proto nebudu mařit čas tím, že bych souhlasil s falešnými kompromisy nebo se snažil získat většinu v tom či onom grémiu. Nastala hodina, abychom hlásali jasně a pravdivě Boží poselství, a k tomu patří i jeho přikázání.

Arcibiskup Johannes Dyba, Fulda

také nepřátele, dovedl vyhnat z chrámu prodavače dobytka; i když přišel hlavně kvůli životu věčnému, ochotně vrátil pozemský život mladíkovi, jehož matka by zůstala na světě opuštěna. Bez těchto jeho skutků bych si těžko věděl rady, jak zachovat jeho učení v konkrétních životních situacích. A snad nejvíce obdivuji Ježíše Krista za to, že byl pokorný i vůči nám lidem, aniž to ublížilo jeho velikosti: že on, který byl poslán učit o božských pravdách, poslušně jako žáčec odpověděl učitelu Zákona na otázku, které přikázání je největší. On, Mistr a Pán, svým učedníkům pouze nepředkládal pokyny a směrnice, ale dokázal se též zeptat na jejich mínění: „Co myslíš, Šimone?“ Tato kratičká věta „Co myslíš, Šimone?“ mně osobně z čistě lidského hlediska přibližuje Krista víc než dlouhé výklady a poučení.

To všechno je samozřejmě, jak jsme řekli, jen počátek. Kdyby Ježíš byl pouze dokonalým člověkem, skvělým kazatelem a pomocníkem v nemoci a ve smrti, nebylo by to pro můj život příliš závazné. Kdyby zároveň nebyl jediným Synem Božím a neseděl v nebi po pravici Otcy, mělo by všechno to úžasné a obdivuhodné, co mě k němu poutá, jen dočasné lidské rozměry. Byl by to důvod jen k obdivu, ale ne k víře. Ale i ten počátek má nesmírný význam pro moji touhu patřit Kristu, právě jemu, jedinému mezi všemi.

Karel Komárek

Obrácení a smíření (1)

1. Bůh nám nabízí své smíření

Abychom byli připraveni slavit Jubilejní rok, musíme především prohloubit duchovní obsah některých pojmů Jubilea: smíření a obnova.

Co je to smíření, na které se máme připravit?

Smíření předpokládá v prvé řadě zájem o někoho druhého. Smířit se mohou nejméně dva. Smíření zahrnuje vztah, a v případě, že se jedná o smíření jubilejní, kdy si připomínáme dávná jubilea biblická, týká se dvojího vztahu: vztahu k Bohu a vztahu k bratřím. Na těchto dvou rovinách se musíme smířit.

Boží gesto

Stačí říci, že se musíme smířit s Bohem, abychom ihned pochopili, že smíření je tajemství, které nás přesahuje, překračuje naše možnosti, překonává i naše záměry, a proto, má-li se stát skutečností, předpokládá toto smíření nejdříve gesto ze strany Boží. Nemůžeme se smířit s Bohem, pokud se Bůh nesmířuje s námi. A ON je velký Smířitel. Je to jedna z dominantních myšlenek Písma svatého, tento Bůh-Smířitel, Bůh, který se ujímá iniciativy, aby znovu upevnil vztah k člověku. Člověk hříchem přerušil vztah k Bohu, a Bůh od prvního dne lidských dějin nepřestal hledat člověka, nalézat ho, obnovovat s ním společenství jednoty. A toto Boží gesto je principem tajemství, které je tajemstvím spásy, tajemstvím smíření, protože zjevuje Boží záměr a ukazuje tak gesto, které je vždy otevřeno vůči člověku: gesto odpuštění.

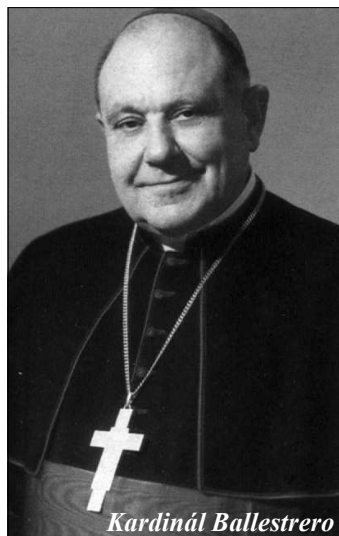
Bůh člověku odpouští. Jsou to dlouhé a sladké dějiny – toto Boží odpuštění člověku. Bůh vždy nabízel člověku odpuštění, nevolil jiné chování, ani chování pomsty, ani chování hněvu. Bůh vždy odpouštěl.

Bylo by skutečně žalostné, kdybychom se vyhýbali z lehkomyšlnosti zkušenosti Božího odpuštění; nedocenili bychom toto nevyčerpatelné tajemství: Bůh, který odpouští! Přemýšlejme chvíli nad skutečností, kdy my odpouštíme druhým... Když opravdu odpouštíme, cítíme, že dáváme druhým něco velikého, myslíme, že jim věnujeme něco nevýslovného: odpuštění. Je to druh milosrdenství, se kterým se obracíme ke stvoření: milosrdenství chtěné, cítěné, přesvědčené.

A přece, Bůh odpouští, a odpouští takto: volí jako své chování ve vztahu k hříšnému člověku chování milosrdenství. Lidský hřích, místo aby z něho udělal mstitele, činí ho milosrdným: jeho bezprostřední záměr vůči prvnímu hříchu člověka je zaslíbení spásy, jsou to dějiny spásy jako plán odpuštění a milosrdenství, který Bůh nese před námi jako dějiny bez konce. Kolikrát Bůh člověku v Bibli odpustil... V důvěrném styku s jedincem, v důvěrném styku s národem... Dějiny Božího odpuštění nemají konce...

Proto má-li nás smíření opravdu zasáhnout, nestačí, abychom byli přesvědčeni, že nám Bůh odpouští, abychom mysleli s radostí na toto odpuštění, je třeba, abychom pociťovali, že bylo odpuštěno právě nám, protože jinak bychom tvářili v tvář odpuštění mohli zaujmout také pouze chování diváků: Bůh odpouští druhým, Bůh, který vyvolal tolik zázraků velkodušnosti vůči lidem v průběhu dějin.

To však nestačí, je třeba, abych si osvojil jinou základní pravdu, totiž že Bůh odpouští mně, právě mně! A protože jsem přesvědčen, že Bůh odpouští mně, musím být přesvědčen, že potřebuji odpuštění; a toto přesvědčení, že potřebuji odpuštění, souvisí právě s hlubokým přesvědčením, že jsem hříšník.

Kardinál Ballestrero

Nejsme schopni přijímat Boží odpuštění, jestliže se necítíme hříšníky, a to nejen pro ten nebo onen nešťastný skutek našeho života, ale spíše z hlubokého důvodu: protože jsme se v hříchu narodili a jsme hříchem prostoupeni. Je to zvláštnost naší identity, že jsme hříšníci; kdybychom to napsali do svého osobního průkazu, bylo by o jednu lež méně: »hříšník«, »ten a ten pan hříšník«.

Ale toto přesvědčení, že jsme hříšníci, se nesmí stát normálním chováním: »Všichni si říkají hříšníci, tak jsem hříšník více méně i já«; to se musí stát hlubokým osobním přesvědčením, procítěným, prožívaným, pro které se hříšník, a tedy tvor, nachází v takovém postavení, že nezbytně potřebuje Boží odpuštění, a to pak ovlivňuje celý náš základní vztah k samotnému Bohu, který nám nabízí ve svém milosrdenství smíření. Když vyznávám, že jsem hříšník, otevírá se Božímu smíření: činím se schopným pro toto milosrdné gesto, se kterým chce Pán se mnou znovu uzavřít přátelství, chce se mnou vstoupit do společenství a navrátit mi pokoj.

Obrácení

Postačí, abychom byli přesvědčeni o Božím milosrdenství, které odpouští, a o svém osobním postavení hříšníka, aby bylo smíření úplné? Nikoliv.

Chybí ještě jedna dispozice, jedna hodnota, která je naše, anebo je naše alespoň tehdy, když musíme přijmout vnitřní pozvání, které přichází od Boha: vůle vystoupit z hříchu, přijmout jinou tvář jako inspiraci života a lásky Boží a jeho božské vůle. Jinými slovy, je zapotřebí obrácení srdce. Bez obrácení není smíření. Obrácení srdce! I to je jeden z velkých námětů Bible: úplné obrácení jako hnutí člověka, který se obrátí a směřuje k Bohu s vědomím, že byl od něho vzdálen.

To je druhá stránka obrácení, úplná změna orientace vlastního života. Hříšník je zběh, někdo, kdo se obrací zády k Bohu, jako marnotratný syn se žene za iluzemi pozemského ráje. Obrácení je návrat, cesta směřem k Bohu, přičemž necháváme za sebou všechny iluze, které jsme si zamilovali, a všechny nevěrnosti, které se snaží vtisknout všem svodům přitažlivost. To znamená obrátit se. Obrácení není gesto, které se udělá jednou provždy, nýbrž je to celoživotní chování. Obrácení se neuskuteční 3. dubna nebo 25. června, nýbrž se začne a už nikdy nekončí. Obrácení musí zaujmout veškeré životní úsilí, aby to bylo chování skutečně živé, které není historií včerejška, ale trvalou historií dneška.

Můžeme říct, že obrácení je ono přítomné tajemství, oživané Pánovou milostí, které dělá v celém našem životě hřích stále více minulostí, aby hřích byl minulý, ba předminulý. Něco, co jsme přemohli, odhodili za záda, opustili v úsilí o smíření, tajemství smíření, jak je nazývá apoštol Pavel; toto tajemství, které tryská ze spásného plánu toho Boha, který je Smířitelem par excellence, protože chce žít ve společenství se svým tvorem – člověkem.

Messaggero di Gesù
Bambino 1/2000
Překlad -ls-

Bohatý na milosrdenství (Dives in misericordia)

Tajemství milosrdenství se odehrává jako hluboké drama mezi láskou otce a ztrátou a vinou syna. Tento syn, který obdrží od otce dědičný podíl, jenž mu náleží, a odchází do cizí země, aby jej tam promrhal nemravným životem, je v určitém smyslu člověkem všech časů. Podobenství se vztahuje přímo na každé porušení svazku lásky, na každou ztrátu milosti, na každou vinu. Když tento syn všechno promarnil, vedlo se mu zle, a to tím více, že v této zemi propukl velký hlad. Majetek, který syn obdržel od otce, byl zdrojem materiálních dober; ale důležitější než tato dobra byla důstojnost, jaké syn požíval v otcově domě. Stav, ve kterém se nyní nacházel, musel jej přivést k vědomí, že tuto důstojnost ztratil. Tak došlo k rozhodnutí: *Vstanu a půjdu k otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a proti tobě. Nejsem hoden být tvým synem. Udělej mě jedním ze svých nádeníků.* Tato slova stavějí do pravého světla jádro problému. Materiální nouze, do které ztracený syn upadl pro svou lehkomyšlnost a pro svůj hřích, způsobila, že v něm uzrál smysl pro jeho, nyní ztracenou, důstojnost. Jeho rozhodnutí vrátit se k otci a prosit o přijetí nikoliv na základě synovského práva, nýbrž jako nádeník vyvolává dojem, že jej k tomu zvenčí dohnaly hlad a bída, do nichž upadl: takové pohnutky však proniká vědomí hlubší ztráty: být nádeníkem v domě vlastního otce je jistě velké ponížení a hanba. Ale on je přesto ochoten to na sebe vzít. Přijímá toto rozhodnutí s plným vědomím toho, co zaslужuje a na co může ještě podle norem spravedlnosti vznášet nárok. S tímto rozhodnutím se vydává na cestu.

Vztah spravedlnosti k lásce se projevuje jako milosrdenství.

Láska se stává milosrdenstvím, když je třeba překročit přesnou a často úzkou normu spravedlnosti.

Celým svým jednáním syn zranil a urazil také otce. Toto jednání, které ho podle jeho vlastního soudu stálo jeho důstojnost, nemůže být otci lhostejné; jistě mu způsobilo bolest a v jistém smyslu jej do situace vtáhlo. Konec konců šlo o jeho vlastního syna a tento vztah nemohl být zrušen ani postižen žádným jednáním. Nepochybně nám postava otce v tomto jednoduchém, ale výmluvném podobenství odhaluje je Boha jako Otce. Je věrný svému otcovství, věrný své lásce, kterou od dávna obdaroval svého syna. Tato věrnost je vyjádřena v podobenství nejen okamžitou ochotou, s jakou otec přijímá syna, který se vrací domů, když promrhal všechnu majetek; ona je vyjádřena ještě více překypující a nesmírnou radostí nad návratem ztraceného, jejíž míra dokonce probudí žárlivost staršího bratra. Tato otcova věrnost sobě samému je popisována s úchvatnou vroucností: otec jej viděl přicházet již z daleka a měl s ním soucit. Běžel synu naproti, padl mu kolem krku a políbil jej. Důvody pro toto pohnuté přijetí jsou hlubší: otec totiž dobře ví, že bylo zachráněno nejpodstatnější dobro: lidství jeho syna. I když promarnil majetek, lidství bylo zachráněno a takřka znovu nalezeno. To dokazují slova k staršímu synovi: »Musíme se nyní radovat a oslavovat, protože tvůj bratr byl mrtev, a zase žije; byl ztracen, a je opět nalezen.« Věrnost otce k sobě samému míří zcela a bezvýhradně k lidství, k důstojnosti ztraceného syna. Můžeme tedy říct, že láska k synovi, která pramení z podstaty otcovství, otce v určitém smyslu zavazuje

pečovat o důstojnost syna. Tato starostlivost je mírou jeho lásky, jak píše sv. Pavel: *Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná... nehledá vlastního prospěchu, nehněvá se, zapomíná, když jí někdo ublíží, raduje se z pravdy... nad ničím nezoufá, všechno vydrží...*

Milosrdenství, jak je Kristus představuje v podobenství o ztraceném synu, má vnitřní podobu oné lásky, která se v Novém zákoně nazývá agapé. Taková láska je schopná sklonit se ke každému ztracenému synu, ke každé lidské bídě, především k morální bídě: k hříchu. Když se tak děje, necítí se ten, komu se dostává milosrdenství, ponížený, nýbrž současně znovu nalezený a oceněný. Otec mu dává v prvé řadě pocítit, jak velká je jeho radost, že byl znovu nalezen a opět žije. Tato radost poukazuje na neporušitelné dobro: syn nepřestává být vpravdě synem svého otce, ani tehdy ne, když se od něho odloučí; ona poukazuje nade všechno na znovunalezené dobro: v případě ztraceného syna na návrat k pravdě o sobě samém.

To, co se v Kristově podobenství odehrává ve vztahu otce k synovi, není možno hodnotit zvnějšku. Naše předsudky vůči milosrdenství jsou z převážné části výsledkem vnějšího hodnocení. Podle takového hodnocení vidíme někdy v milosrdenství především vztah nerovnosti mezi tím, kdo dává, a tím, kdo přijímá. V důsledku toho jsme náchylní dospět k závěru, že milosrdenství ponizuje toho, kdo je přijímá, a zraňuje lidskou důstojnost. Podobenství o ztraceném synu nám dokazuje, že je tomu ve skutečnosti jinak: vztah milosrdenství spočívá ve společném zakoušení onoho dobra, jimž je člověk a v něm jeho vlastní důstojnost.

Společná zkušenost vede k tomu, že ztracený syn začíná vidět v plné pravdě své činy, a právě proto bude obzvláště milovat svého otce, který s ta-

kovou zářící jasností vidí dobro, jež se uskutečnilo díky tajemnému vyzáření pravdy, že současně zapomíná na všechny synovy hanebné skutky. To je skutečnost obrácení.

Ono je nejkonkrétnějším svědectvím o působení lásky a přítomnosti milosrdenství ve světě. Pravý a nejvlastnější význam milosrdenství se neomezuje na do hloubky jdoucí a soucitný pohled na morální, fyzické nebo materiální zlo: milosrdenství se nejpravdivěji a nejvlastněji projevuje, když je znovu zhodnocuje, podporuje a ve všech forem zla ve světě a v člověku těží dobro. V takovém světle se představuje základní obsah Kristova mesiánského poselství a nejvlastnější impulz jeho poslání. Tak je také chápani a uskutečňovali jeho apoštolové a následovníci. V jejich srdcích a jejich působení se zjevovovalo ustavičně jako obzvláštní tvůrčí důkaz lásky, která *nemyslí o zlém, nýbrž zlo přemáhá dobrem.*

Pravá tvář milosrdenství se musí stále znovu odhalovat. Naše doba ji obzvláště potřebuje, navzdory mnoha předsudkům.

Připravil -ls-

Jablko sváru

Praxe promíjet určitým způsobem časné tresty za hřích je v Církvi velmi stará. Musíme mít na paměti, že v prvních křesťanských dobách se uplatňovaly velmi přísné formy pokání, které jsou pro dnešního člověka takřka nepředstavitelné. Krátká modlitba, kterou dnes nejčastěji ukládá zpovědník a kterou má kajcíník vykonat po obdržení rozhřešení, je spíše jen symbolickým pozůstatkem, který sotva připomíná dřívější praxi.

Souvisí to se skutečností, že se na hřích pohlíželo jako na velmi vážné porušení řádu, které je třeba náležitě napravit. V prvních křesťanských dobách vykonávali kajcíníci po obdržení rozhřešení veřejné pokání. Byli vyloučeni načas z účasti na společných bohoslužbách. Museli mimoto nosit kající šat a konat přísné skutky pokání, například žít o chlebě a vodě, vykonat jako žebráci dlouhé pěší pouti (do Říma, do Svaté země) a podobně. Takové pokání za závažné provinění trvalo i několik let.

Toto dlouhé pokání se později v některých případech zkracuje. Děje se tak např. na přímluvu a pro zásluhy mučedníků. Někdy část trestu prominul biskup, když kajcíník osvědčil obzvláštní horlivost. Ve starších kancionálech nacházíme modlitby, které jsou obdařeny odpustky vyjádřenými časovým údajem (např. 300 dní, 7 let apod.). To znamenalo, že za zbožné vykonání dané pobožnosti obdržel kajcíník, který je v posvěcující milosti, odpustění takové výše časných trestů, jaké si kajcíník zasloužil za danou dobu konání přísného veřejného pokání. Od 7. století nastupují namísto dlouhých postů jiné *záměnné* skutky, které jsou pro kajcíníka snazší: modlitba nebo také peněžní dar na dobré účely. Pro tyto *záměny* platila přesně stanovená pravidla, kte-

rá museli zpovědníci znát a podle toho postupovat. Při použití záměny se vždy individuálně přihlíželo k poměrům kajcíníka. Protože však vykonávání přísného pokání se jevilo stále obtížnějším, rostl požadavek, aby se tato praxe zmírnila. Od 11. století již zástupná praxe zevšeobecněla a dochází k *odpuštění časných trestů (indulgentiae)*, přičemž dlouhé pokání nahrazovala nejčastěji poskytnutá almužna. Při tom se sledoval zájem podpořit tak obecně prospěšné podniky.

V každém případě se jednalo výlučně o **odpuštění časných trestů**, nikoliv tedy o odpuštění samotného hřichu. Podmínkou dosažení odpustku bylo, aby kajcíník byl **ve stavu posvěcující milosti**. Nejdříve tedy muselo dojít k odpuštění hříchů. Aby Církev mohla ze své autority odpustit časný trest, musel kajcíník splnit Církvi uložené podmínky. Byla to buď modlitba nebo určitá forma almužny. Taková almužna nebyla tedy cenou za odpuštění hřichu ani cenou za prominutí trestů. Nelze tedy hovořit o **»prodeji odpustků«**.

Ve 14. století však zájem o takto získávané finanční prostředky vystupoval stále více do popředí a pro získání odpustků se o odevzdání almužny mluví do té míry, že to prosté věřící mohlo uvádět do omylu. (Teprve od počátku 13. století se odpustky teologicky zdůvodňují jako náhradní dostiučinění z nekonečných zásluh Ježíše Krista, Panny Marie, mučedníků a světců.) K tomu přispívala skutečnost, že způsob hlásání a udělování odpustků nabýval někdy nedůstojného obchodního charakteru, takže se začalo oprávněně poukazovat na **zlořády při hlásání a udělování odpustků**. Když pak od r. 1300 začala v Církvi praxe **»jubilejních roků«**, stávaly se i tyto jubilejní odpustky příležitostí k zneužívání odpustkové praxe.

Proti takovým zlořádům se pak stále častěji ozývala kritika, tu ve formě písemných traktátů, tu mluveným slovem z kazatelen. V Praze upozorňoval ještě před Husem na zlořády a nedůstojnou praxi odpustků např. *Matouš z Krakova* a *Štěpán z Kolína*.

Faktem je, že před Tridentským koncilem chybělo pevné teologické vymezení odpustkové praxe a kazatelé, kteří odpustky hlásali, nedokázali věřícím vysvětlit jejich podstatu a podmínky tak, aby nedocházelo k mylnému pojetí. Mnozí almužny a příspěvky absolutizovali jako jedinou podmínku. Odpustky se také mohly stát nepřiměřenou zátěží pro chudé věřící.

To se později ukázalo jako velmi povážlivé za dané situace v Německu počátkem 16. století. Protože Svatý stolec potřeboval značné částky na dobudování chrámu sv. Petra v Římě, vyhlašoval k tomuto účelu také odpustky. V této souvislosti uzavřel dohodu s mohučským knížetem a arcibiskupem Albrechtem. Podle tehdejších obyčejů musel hodnostář při nástupu do církevního úřadu zaplatit tzv. kuriální poplatky. Jelikož Albrecht v krátkém čase kumuloval pod svou správou arcibiskupství magdeburské, halberstadtské a mohučské, musel za to zaplatit císaři 2 000 zlatých a Římu 24 000 zlatých. Aby mohl snáze splatit tento dluh, ustanovil jej Řím papežským komisařem pro záležitosti odpustků s tím, že polovinu získaných částek může použít na splácení kuriálních poplatků. Aby získal co nejrychleji nezávislost na Římu, půjčil si arcibiskup potřebnou částku 52 000 zlatých z banky Fuggerů a uložil bankéřům, aby organizovali hlásání odpustků a sebrali tak částku, kterou si vypůjčil. Bankéři však měli zájem získat více než potřebných 52 000 zlatých, protože přebytek jim zůstával k dispozici.

Arcibiskup jako papežský komisař vydal *Instructio sum-*

maria, ve které sice správně vložil nauku o odpustcích, ale položil přehnaný důraz na sbírku poplatků. V Braniborsku se stal kazatelem hlásajícím odpustky dominikán Jan Tetzl, který celou záležitost odpustků velmi zploštil a zdeformoval. Obyvatelé Wittenbergu, kde Tetzl nesměl vystupovat, chodili si pro odpustky do Göteborgu a přinášeli si odtamtud osvědčení o získání odpustků. S těmito osvědčeními se augustiniánský mnich Luther setkával ve zpovědnici a byl tím spravedlivě pohoršen. Napsal 95 disputáčních tezí, které nevyvěsil na dveřích chrámu, jak tvrdí Melanchtonova legenda, nýbrž poslal je arcibiskupu Albrechtovi a biskupu Jeronýmu Schulzovi. V těchto tezích nenapadá odpustky jako takové, nýbrž pouze jejich praxi. Žádal, aby *Instructio summaria* byla stažena, aby se zabránilo pohoršení. Mimo odpustky však napadl papežskou pravomoc udělovat odpustky a zpochybnil samu svátostnou podstatu církevní struktury. Protože však Luther poslal své teze také několika svým učným přátelům, stalo se, že Kryštof Scheurl bez Lutherova souhlasu dal teze vytisknout, a záhy kolovaly po celém Německu.

Lutherovy teze vyvolaly velký ohlas. Věřící je přijímali jako veřejný protest proti nedůstojné odpustkové praxi, nikoliv proti jejich teologickému základu. Protože odpustkové sbírky v Německu musely být zastaveny, cítil se arcibiskup Albrecht poškozen a obžaloval autora tezí v Římě. Řím bohužel celou záležitost podcenil a pokládal ji zpočátku za pouhý spor mezi dominikány a augustiniány. Tak se dal do pohybu narůstající vleklý spor, který vyvolal mnoho vášní, přesunul se od odpustků k zásadním teologickým otázkám a skončil nakonec tragickým západním rozkošem, za který rozhodně nelze obviňovat pouze protestantskou stranu.

-vu-

Výzkum mozku a náboženská výchova

Mozek novorozeněte má k dispozici více než 100 miliard neuronů, to znamená: má přibližně tolik nervových buněk jako naše mléčná dráha hvězd. Čeho se kojenci ještě nedostává, je dostatečný počet »propojení«, která mozek potřebuje pro své funkce smyslového vnímání, řeči a myšlení.

V průběhu prvních deseti let prochází mozek celou řadou mimořádných změn. Brzy po narození začíná v rytmickém ohňostrojích elektrických aktivit vyladovat svou fyzikální strukturu. Stává se tak schopný koordinovat tisíce svalů, jimiž tělo disponuje, a rozličné systémy, cca 100 miliard mozkových buněk a bilion spojů mezi nimi; jediné pokud všechny tyto části spolupracují, může se postupně vyvíjet vědomí, rozum, paměť a řeč.

Kojenec starý osm měsíců je v určitém smyslu na vrcholu své mozkové aktivity. Má k dispozici více než trilion (1 000

bilionů) synapsí (spojení mezi nervovými buňkami). V průběhu dalších let tento počet postupně klesá; když je dítěti 10 let, polovina z nich odumře a zůstane jich asi 500 bilionů, které pak vydrží větší část zbytku života. Vzniká tak mozek, který, pokud jde o emoce a city, je v dobrém i špatném smyslu zcela jedinečný.

Vědě se mezitím podařilo dokázat, že mozek reaguje na podněty z prostředí v době, kdy podléhá fyzikálním a chemickým změnám. Tuto nesmírnou přizpůsobovací schopnost nazýváme plasticita. Podle míry duševních podnětů tyto synapse přicházejí a odcházejí, vytvářejí se, regenerují nebo opět uvadají. Čeho je mozek schopen, závisí jednoznačně na tom, jak dalece je nebo není používán. Jestliže okolí odejme dítěti stimulaci, mozek dítěte tím trpí. U dětí, se kterými se málo rozmlouvá nebo hraje, kterých se málo dotýkáme a málo je cho-

váme, vyvine se o 20–30 % menší mozek, než je v daném věku obvyklé. Naopak děti, které mohou vyrůstat v láskyplné, komunikativní a podněcující rodině, mohou mít až o 25 % synapsí více, než je průměr u stejně starých dětí.

Tyto nové pohledy na vývoj mozku mají hluboké důsledky pro rodiče i politiky a posilují názor na nevhodnost svěřovat děti ve věku do 3 let do společné péče v kolektivech, jako jsou jesle a domovy. Existuje totiž něco jako pevný časový plán pro vývoj mozku a první rok života je tím nejdůležitějším. V tomto období se vytvářejí základy pro myšlení, řeč, vzory chování, nadání a jiné charakteristiky. V tomto období se dítě učí uspokojovat své elementární potřeby nasycení, vztahu, něžnosti, sebepojetí a vlastnění, nebo se mu v tomto uspokojování brání způsobem, který vede k duševní abnormalitě. Ve věku dvou let spotřebovává mozek dítěte dvakrát větší látkovou výměnu než mozek dospělého člověka. Ve věku tří let nese již zanedbávané dítě nebo dítě, s nímž se špatně nakládá, hluboké stopy ve své emocionalitě, které je možno jen velmi obtížně odstranit, pokud dítě nezůstane poznamenáno na celý život.

Jinými slovy: všechny raně-dětské zkušenosti, ať jsou jakéhokoliv druhu, kladné nebo záporné, poznamenávají mozek jako horká pečeť vtisknutá do měkkého vosku.

Co jistě dětský mozek »propojí«, jsou opakované zkušenosti. Pokaždé, když se dítě pokouší dotknout nějakého svůdného předmětu, když se podívá intenzivně do nějakého obličejce, když slyší ukolébavku, prolétají mozkem intenzivní elektrické impulzy a zapojují okruhy, které jsou tak přesně spojeny jako silikonové čipy našich počítačů. Výsledkem jsou mil-

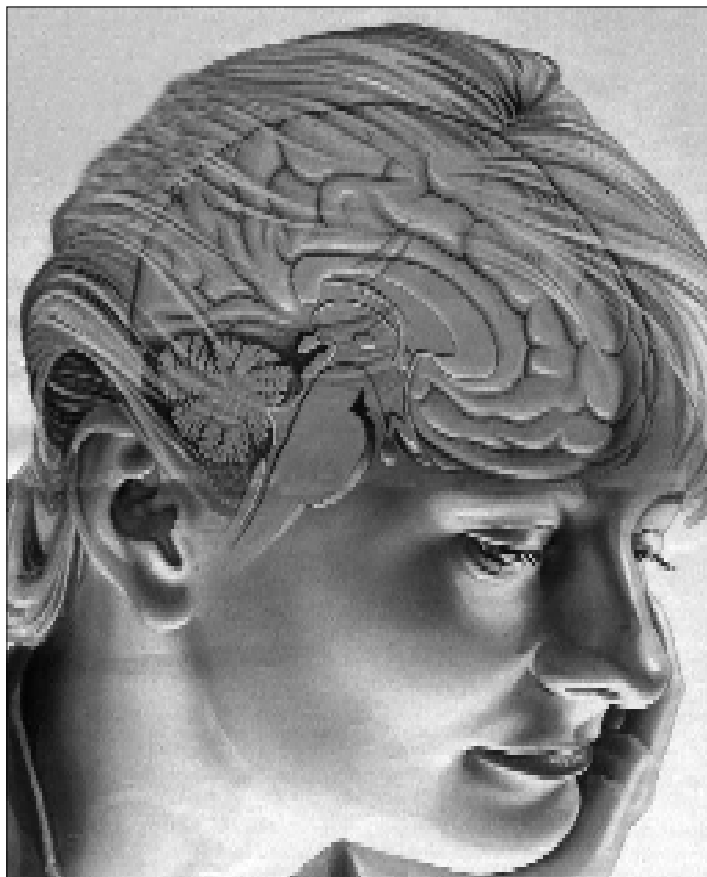
Andrea Dillonová se narodila v r. 1969, studovala psychologii, pedagogiku a teologii, r. 1995 získala doktorát filozofie. Od r. 1995 je spolupracovnicí Christy Mevesové.

níky chování, které pak rodiče buďto znovu a znovu potěší nebo udiví.

Kolem čtvrtého měsíce se začínají vyladovat ta spojení, která jsou využívána pro vnímání hloubky a vidění do dálky. Kolem 12. měsíce jsou připravena řečová centra mozku produkovat to, co je největším momentem raného dětství: první slovo, které odstartuje vývoj řeči. Citlivá fáze pro vytvoření větné syntaxe končí v období kolem pátého až šestého roku, periody pro tvorbu slovní zásoby jsou takřka neomezené. Schopnost naučit se bez přízvuku hovořit druhou řečí je největší v prvním desetiletí života.

Mezi desátým rokem věku a dospíváním probíhá v mozku velká změna v rovnováze synapsí. Slabší jsou bez milosti odstraněny a z ostatních zůstávají jen ty, které jsou posilovány opakovanými zkušenostmi z předchozích let. Na konci dospívání, kolem 18. roku věku, má mozek již podstatně menší schopnost formace, ale má zato větší sílu.

Jaké důsledky můžeme vyvodit z těchto výsledků pro náboženskou výchovu dětí?

Pro malé dítě mají otec a matka úlohu být zástupci Boha. Obraz Boha je u člověka až do dospělosti (a někdy po celý život) určován charakteristickými rysy jeho vychovatelů: jsou dobrotiví, odpouštějící, spolehliví ve své lásce? Nebo jsou přehnaně nároční, úzkostliví, chladní a tvrdí? Může dítě vůči nim rozvíjet pocity vděčnosti a poslušnosti, aby bylo později vůči Bohu poslušné a vděčné, nebo se v něm rozvíjí spíše strach a obrana?

Důležité předpoklady pozitivního obrazu Boha se tedy utvářejí v »teplém hnízdě«, které dítě zažívá v nejrannější době života. Jen tak se může rozvíjet základní důvěra vůči životu a později schopnost prožívat vztah k nejvyšším instancím nikoliv jako k nebezpečným a nevypočitatelným, nebo dokonce zlým. Čím bezpečněji se dítě cítí ve své rodině, tím dříve bude moci rozvíjet smysl pro biblické příběhy, které mu můžeme nabídnout vyprávěním nebo předčítáním, a tím spíše bude schopno účastnit se společné modlitby, bohoslužeb a jiných náboženských rituálů (délkou přiměřených věku dítěte).

To však má smysl jedině tehdy, když děti mohou prožívat, že hodnoty, které jsou jim přibližovány, prožívá rodina ve svém každodenním životě, že rodiče se k sobě navzájem chovají s úctou a ohledem a osvědčují vůči jiným lidem běžně a samozřejmě soucitný a milosrdný postoj. Jestliže však zažijí své vychovatele v každodenním životě jako bezcitné a bez lásky, nepřinese výchova k náboženským formám v jejich životě žádný užitek, nýbrž bude v nich vyvolávat odpor ke »křesťanské bigotnosti« a později se zcela od víry odvrátí.

Je také nepřiměřeně používat jako výchovného prostředku odstrašující představy jako peklo, zavržení, očistec. U citlivých dětí to může vyvolat těžké úz-

Pro malé dítě mají otec a matka úlohu být zástupci Boha...

kosti, duševní šoky a následně poruchy chování. Také přehnané moralizování, které chce předčasně vnutit dítěti nějaké ctnosti, je falešné. Malé děti ještě nejsou schopny být bezpodmínečně poddajné a štědré. Jestliže se takové chování vyžaduje s velkou přísností a dítě je nuceno ve jménu víry k mnohému odříkání, docílí se snad potlačení pudů (někdy za cenu úzkostlivého svědomí a strachu před přísným Bohem – soudcem), nikoli však radostného a svobodného křesťanského prožívání víry.

Náboženská výchova spočívá v podstatě v těchto krocích: * pohroužení dítěte do láskyplné, duševně oslovující rodiny, které probouzí základy důvěry, zvědavost a základní kladnou pohodu;

* všeobecné uvádění dítěte do náboženských rituálů a tradic

(vždy s mírou a v malých krocích);

* předkládání vlastního životního příkladu spolu s připraveností ke smířování a odpouštění, v dobrých vzájemných vztazích a pokojných postojích. Jako základní pravidlo platí: Všechno v pravý čas a v pravé míře.

Když jsou děti tímto způsobem uvedeny do víry, může v průběhu puberty dojít k tomu, že mladý člověk prožije fázi pochybování o víře (aby si našel svou vlastní cestu); ale rodiče mohou dále doufat, že dali svému dítěti dobrý základ, který není »postaven na písku«, a že v bouřích života, které dříve nebo později přijdou, budou mu tyto základy spolu s Boží milostí dostatečnou oporou a že nesejde na scestí.

*Podle Betendes Gottes
Volk 3/99
Překlad -lš-*

Jestliže pracujeme jen pro hmotný zisk, budujeme sami sobě vězení. Zavíráme se do něho sami se svými penězi z popela, které pro nás nemohou opatřit nic, co dělá život hodným žítí.

Antoine de Saint-Exupéry

* * *

Showbusiness je prvotřídní mašinerie na ničení lidí. Prodává ti nežný zánik v třpytivém oděvu s leskem a třpytem, abys to ani nezapozoroval.

Udo Jürgens (65) – hvězda německého showbusinessu

JEDEN DÁREK NAVÍC

Před koncem roku vyhlásilo Papežské misijní dílo akci zaměřenou na pomoc chudým dětem z misíí. Naše děti pro ně balily dárečky a zároveň se mohly zúčastnit soutěže o malé překvapení. Celkem se sešly 2 tuny školních pomůcek, hraček, hygienických a zdravotních potřeb v hodnotě asi 300 000 Kč od téměř 1700 dětí z 270 míst celé České republiky. Nejmladšími účastnicemi byly Kateřinka a Barborka Kunrtovi z Kyjova, kterým je 1,5 roku. Připravené balíky se ve spolupráci s Charitou, která celé toto dílo podpořila, zasílají do Indie, Tanzanie a Guyany.

Věříme, že tato akce přinesla a určitě ještě přinese hodně radosti nejenom dětem, které dárky dostanou, ale také všem, kteří je s láskou připravili.

Na malé překvapení se mohou těšit tyto výherci: Pavlína Gruberová ze Znojma (9 let), Vítek Petrásek ze Sezemice (9), Josefina Nedbalová z Prahy 5 (5), Michal Kalousek z Bystřice nad Pernštejnem (8), Jana Frolcová z Brna (10), Barbora Kokejlová z Třeště (11), Tereza Steidlová z Jihlavy (9), Marie Svobodová z Lesonic (10), Radana Slabá z Vrhavce a Jiří Holman z Úpice (11).

MISIJNÍ KOLÁČ

Pro ty z vás, kteří chcete i v letošním roce pomoci našim chudým přátelům, vyhlášíme akci „Misijní koláč“. Můžete napéci koláče (velikosti, náplně i provedení všeho druhu) a o 4. neděli postní Laetare, tj. 2. dubna 2000, je po bohoslužbách nebo při různých společných akcích s dětmi nabízet za dobrovolný finanční příspěvek. Vybrané peníze, které podpoří projekty pro děti v Africe, zasílejte prosím do pátku 7. dubna 2000 na č. účtu: 5304779052/2700, Bank Austria, Praha 1, v. s. 11. Každý, kdo nám napíše, kolik lidí peklo a pomáhalo, jak velká částka se vybrala, a připojí svoji adresu, bude zařazen do slosování o výhru.

Věříme, že i jediný koláč může mít velkou cenu lásky a přinést radost tomu, kdo si ho sám upéci nemůže. Kontakt: Papežské misijní dílo, nám. Míru 287, 543 01 Vrchlaby tel./fax 0438/42 11 08 e-mail: misie@vrchlaby.cz

Přehližená Boží láska

O odpustcích a jejich aktuálnosti

V bule *Tajemství vtělení*, kterou se vyhlašuje Jubilejní rok 2000, zasluhuje obzvláštní pozornost závěrečná část, ve které s přímostí sobě vlastní věnuje Jan Pavel II. pozornost tématu, které poněkud upadlo do zapomnutí, protože je to pro mnohé téma přímo nežádoucí. Jde o otázku odpustků.

Zlořády spojené s odpustky se staly svého času rozhodujícím motivem k protestu, který se nakonec vyhroutil až k protestantismu a vedl k rozkolu mezi křesťany, jenž trvá dodnes. Nebylo by lépe nechat toto téma v zapomnutí?

Nebo jinak: Jestliže za učním o odpustcích stojí pravda o lásce mezi Kristem a jeho Církví, je to proti víře v Krista, jestliže mluvíme o odpustcích?

Papež skutečně chápe nauku o odpustcích jako nauku o Boží lásce a milosrdenství: »Ano, skrze službu Církve šíří Bůh ve světě své milosrdenství skrze drahocenný dar, který je označen prastarým názvem „odpustky“.«

Pochopitelně, z dějin se musíme poučit, a to, co bylo zneužitím, nemůže dále zamořovat Církev. Právě to, že tomu zabráníme, nám pomůže, abychom správně pochopili, čeho se nám od Boha a jeho milosrdenství skrze odpustky dostává. Proto musíme tento starý i nový dar vzít do rukou, odstranit prach předsudků, abychom hledali v odpustcích s radostným očekáváním Boží lásku.

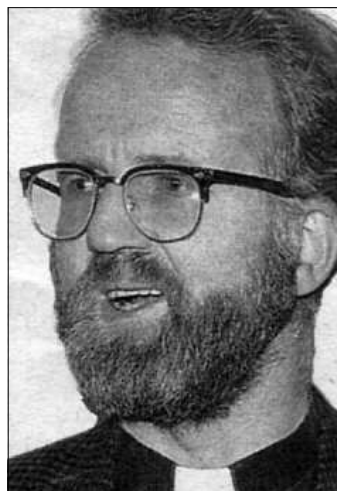
Křesťan by měl při tom prožívat něco jako manželka, která rozbaluje dárek od svého muže; neví, co obsahuje, ale je si jista, že jej pro ni vybral s láskou. Když je jisté, že odpustky jsou jednou z forem projevu Boží lásky, nemůže křesťan říct, že jim nechce rozumět ani že je nechce získat. Co jsou to tedy odpustky?

Již z každodenního života víme, že každá vina má své důsledky, které, pokud se na ně díváme s odstupem, jsou někdy dramatičtější a horší než samotná vina a nemohou být často ze světa odstraněny ani nejhlubší lítostí. Je to jako při autonehodě: nehoda sama je jedna věc, a dlouhodobé následky druhá. Vztáhneme-li to na hřích, znamená to: Bezprostřední důsledek hříchu je odloučení od Boha, ale to vyvolává jako trvalé důsledky silnější nebo slabší hříšné ulpívání na něčem stvořeném. Důležité je toto rozlišení: jedná se o hříšné lpění, nikoliv pouhé lpění. Protože milovat stvoření podle Božího řádu není totéž jako být na ně hříšně upoután! Názorně řečeno: zlatá telata mohou být pěkná umělecká díla, ale vzdávat jim božskou poctu – to je hříšné!

Hříšná svázanost, následek hříchu, musí být rovněž odstraněna, ne pouze sám hřích, a to se může uskutečňovat jak za života, tak po smrti (očistec). U odpustků jde právě o toto: o následky hříchu a o jejich odstranění. Odpustění hříchů a odpustky patří k sobě a je třeba je rozlišovat tak, jako rozlišujeme hříchy a jejich následky.

To znamená: Skutek, kterého hříšník lituje, Bůh odpouští a tím je odstraněn nejhorší důsledek hříchu, totiž odloučení od Boha. Ale takzvané časné důsledky hříchu nadále trvají. Protože zatěžují spojení s Bohem, nemůže na ně křesťan prostě nedbat. »Odstraňuje« je pokáním buď ve formě utrpení nebo získáváním odpustků.

Odpustky jsou tedy něco jako méně bolestivé očišťování duše, dobrotivější očistec a paradoxně bezbolestné pokání, které sice vyžaduje vnitřní obrácení a není možné bez určité vnitřní námahy, ale nepůsobí v tomto směru bolesti.

Biskup Andreas Laun

Když trpí jeden úd, trpí spolu s ním všechny údy, říká sv. Pavel. To znamená: Každý hřích, i když se stane v tajnosti, zatěžuje všechny, protože společenství věřících (a všech lidí) je něco jako spojité nádoby: jeden za všechny, všichni za jednoho.

To ale platí ještě více i v opačném směru, ve směru k dobru. Zde existuje tajemné spojení všech: křesťanů, kteří jsou v nebi, těch, kteří se musí kát v očistci, a nás, kteří ještě putujeme životem na této zemi. Svatost jednoho prospívá všem ostatním! Opakuji: Účinněji než hřích v opačném směru! Hříšník může být rychleji zbaven následků hříchu.

Jinými slovy: Hříšník se sám vlastní silou může těžko osvobodit od následků hříchu, ale nabízí se mu pomoc – nezůstává sám se svým problémem, neboť společenství Církve mu pomáhá. Tato solidární vzájemná příslušnost ve vnitřní oblasti se teologicky nazývá »jednota mystického Těla Kristova«. Když pomyslíme na svěťce, jejichž vklad do pokladnice společenství je obzvláště veliký, začínáme tušit, jakou spjitost to má s odpustky; a chápeme: zdánlivě periferní nauka o odpustcích nás uvádí do samého středu. Spočívá na principu zástupnictví, na kterém je založeno celé Kristovo tajemství! Jsou tedy odpust-

ky něco, na čem nám nezáleží? Nikoliv. Kristus a skutky svatých jsou pro nás »pokladem«.

Byla již řeč o duchovním bohatství některých lidí. V odborné mluvě se tradice nazývá *pokladem Církve* a tvoří jej přirozeně v nesrovnatelně první linii vklad Ježíše Krista a v náležitém odstupu pak vklad Panny Marie a svatých.

Co to znamená, získat odpustky? Nic jiného než činit si nárok na podíl z tohoto »pokladu«. To je však možné jen prostřednictvím Církve, neboť je to ona, kdo tento poklad spravuje. Pro moderního člověka i pro dnešní věřící může znít přímo pohoršlivě, co říká Katechismus katolické církve: »Odpustky se získávají prostřednictvím Církve, která na základě moci svazovat a rozsvazovat, udělené Ježíšem Kristem, zasahuje ve prospěch určitého křesťana a otevírá mu poklad zásluh Krista a svatých, aby dosáhl od Otce milosrdenství prominutí časných trestů za své hříchy. Tímto způsobem Církve nechce pouze tomuto křesťanu poskytnout pomoc, nýbrž touží ho pobídnout, aby konal skutky zbožnosti, pokání a lásky k bližním.« (1478)

Tato poslední věta ukazuje: Odpustky nejsou určitý mechanismus, který nějakým způsobem obchází osobní obrácení, nahrazuje je a dělá zbytečným. Nikoliv, odpustky je předpokládají, chtějí je pouze usnadnit. Proto papež píše: »Opírám se tedy o tuto nauku a o mateřský smysl Církve a ustanovuji, aby všichni věřící, pokud jsou náležitě připraveni, mohli během celého Jubilejního roku mít bohatý užitek z daru odpustků«, a to podle příslušných ustanovení.

Podle církevní nauky je možné pomáhat zemřelým tím, že pro ně »získáváme odpustky«, říká Katechismus katolické církve. To není nic divného. Oni nejsou »mimo«, nýbrž prožívají v přípravě na nebeské království proces očišťování. Můžeme

Svatý farář Arský 26

Naléhavá slova a prosby přichozích jej konečně pohnuly, aby zanechal svého záměru. – Bylo mu ovšem také jasné, že v pozadí může stát ďábel, který nechtěl způsobit nic jiného než jej vytrhnout z jeho apoštolátu pod záminkou úsilí o větší dokonalost.

Ale přesto se musíme vyvarovat falešného dojmu. Farař Vianney byl člověkem, který byl velmi blízký skutečnosti a nic mu nebylo tak vzdálené jako upadnout do metod z dávných dob a jednat podle nich. I když na něho silně působil příklad poustních otců, stál oběma nohama na půdě skutečnosti své doby.

Byl na jedné straně proniknut příkladem poustních otců, ale na druhé straně žil zcela v přítomnosti.

Jeho teologické vzdělání mu předali muži, kteří byli hluboce zakotveni v kněžském ideálu a ten mu chtěli předat v celé velikosti: Ježíše Krista, věčného Velekněze, který ustavičně přináší sám sebe za oběť v eucharistii a jehož zástupcem na zemi je kněz, jemuž byla udělena vysoká důstojnost denně slavit mešní oběť.

řít v duchu biblických obrazů, že uvádějí svůj svatební šat do pořádku.

Když si někdo opravdu udělá čas na to, aby si osvojil přesný smysl této nauky, bude již z velké části vyléčen ze svých předsudků. Nyní je zapotřebí otevřít pokud možno všem věřícím oči pro tuto stránku Boží lásky, kterou jsme tak dlouho doslova přehlíželi(!), a na druhé straně začít využívat bez dřívějších zneužití tohoto Božího daru jménem odpustky jakožto bohatství našeho křesťanského života.

Vision 2000 6/99
Překlad IŠ-

A takovým knězem byl právě Vianney!

EUCCHARISTICKÁ HORLIVOST

Všechno, co se týkalo bohoslužby, nemohlo být nikdy dostatečně krásné a vzácné. Ať už se jednalo o mešní roucha, oděvy chóristů nebo o uspořádání eucharistického procesí, nic nebylo dostatečně krásné, aby se tak oslavoval věčný Velekněz.

V celém svém kněžském konání u oltáře se soustředil jen na to podstatné, na to jediné veliké. Všechno ostatní bylo vedlejší.

I v dobách, kdy se domníval, že se musí stáhnout do ústraní jako poustevník, celé jeho myšlení a konání se soustřeďovalo na oltář: mešní oběť se stala hlavním pojmem jeho života a byl schopen ji slavit pouze v největší úctě a usebranosti.

Jeho eucharistická horlivost jej vedla k tomu, že stále znovu vybízel lidi, aby často přistupovali ke stolu Páně.

Když uvážíme, v jaké době farář Vianney působil jako duchovní pastýř, musí se nám jevit jako skutečně překvapující, že povzbuzoval lidi k častějšímu přijímání svatě Eucharistie, zatímco v té době běžně kněží doporučovali přistupovat ke stolu Páně jen ojedinele.

Jak je všem známo, teprve svatý papež Pius X. zavedl změnu, takže můžeme bez přehánění říct, že farář Vianney byl v tomto směru do určité míry »předchůdcem« tohoto svatého papeže.

Jak velice dbal tento ušlechtilý kněz, aby se konaly v jeho farním kostele ve stále větším rozsahu adorace před Nejsvětější svátostí! Proto založil pro ženy v Arsu růžencové bratrstvo. Úkolem jeho členů bylo navštěvovat ve stanovené hodiny chrám a tam adorat před svatostánkem. Ještě dnes jsou známa jména oněch žen, které

v té době osvědčily obzvláštní horlivost.

Svatostánek byl ústředním bodem farnosti. Z něho vycházelo jako zář pozeňání kněžského působení faráře Vianneye.

RADOST Z MODLITBY

Již jako dítě a mládenec nacházel Jan Maria Vianney obzvláštní radost v modlitbě. A jak se teprve modlil, když jej během studia stíhal neúspěch za neúspěchem. Jak se modlil jakožto podjáhen, jáhen a novokněz! Pod pojmem modlitby chápal ode dne, kdy přijal kněžské svěcení, slavení mše svatě a breviář.

Jak býval tento kněz ponořen také do rozjímání! V jakém vnitřním spojení s Bohem byla jeho duše! Sám napsal: »Čím více se modlím, tím ještě více bych se chtěl modlit... Je to jako s rybou, která nejdříve plave na povrchu vody, ale pak se vrhne na hlubinu a plave co nejdále. Duše, která se ponoří do božské propasti, může zakoušet, co to znamená, bavit se s Bohem.«

Rozjímavá modlitba byla pro něho něco zvláštního – něco, čím byl proniknut po celou dobu své každodenní práce, bylo to ustavičné ponoření v Bohu.

Jak bylo možné, že tento kněz, který byl takřka ve dne v noci obléhán poutníky, mohl přesto tak hluboce proniknout do života modlitby – jak mohl být při vši zátěži tak dokonale ponořen v Bohu? Právě to můžeme nazvat »zářkem jeho života«. Bylo to *zakořenění jeho činnosti v kontemplaci*.

Farař Vianney o sobě přiznával: »Jak jsem mohl, ztratil jsem se zcela v Bohu a nenacházel jsem nic jiného než spočinutí v Bohu.« Tato slova řekl svatý farář panu Gardettovi, který je při procesu blahořečení uvedl do protokolu.

Svědék Pagès zase prohlásil: »Osvojil si obyčej vycházet z Boha ke své činnosti, když to vyžadovala nezbytnost, a opět se zcela ponořit v Bohu, jakmile se k tomu naskytla možnost.«

Bratr Jeroným vypověděl: »Když příliv poutníků nabyl takových rozměrů, že už se nemohl oddávat hodinovým rozjímáním, zvolil si každé ráno určitý objekt k rozjímání, ke kterému pak směřovalo v průběhu dne jeho jednání.«

Abbé Dufouroví dosvědčil: »Nezbývá mi žádný čas na pravidelná rozjímání. Snažím se tedy na počátku své denní práce ponořit hluboce do Boha a v tomto spojení pak setrvám celý den.«

Farař Vianney usiloval jednat podle zásady: »Je dobré ukryvat královo tajemství.«

Přes to přese všechno mu tu a tam uklouzlo nevědomky slovo, ze kterého bylo možno vyvodit hluboké závěry. Tak jednoho dne přišel s rozzářenou tváří do Domu Boží Prozřetelnosti a zvolal ke Kateřině Lassagnové: »Jaká milost! Jaké štěstí! Jak mimořádná událost!«

»Co se stalo?« zeptala se ho Kateřina. »V kostele! V kostele!«

To bylo všechno, co mohl říct, protože se obával, aby neřekl příliš mnoho.

Jindy se opět stalo v Domě Prozřetelnosti: Při jednom svém hubeném jídle, které jako obvykle jedl vestoje, myslel, že je sám, a nevyšiml si, že do pokoje přišla Marie Chanayová. Ta náhle uslyšela, jak si říká slova: »Už od neděle jsem neviděl milého Pána Boha.«

»A před tím jste ho tedy viděl?« zeptala se Jana Marie Chanayová.

Polekaný, že jej někdo zaslechl, obrátil se a mlčel.

Všichni, kdo měli štěstí účastnit se jeho mše svatě, dosvědčují, že mohli pozorovat, že se mezi ním a božským Mistrem odehrávají tajemné věci.

Přitom nikdy nepřekročil čas vyhrazený pro slavení mše svatě. Také nikdo nemohl říct, že by se během eucharistické slavnosti dělo něco, co by svědčilo o extázi.

(Pokračování)

Jak jsme jeli do Betléma dát Panně Marii k jesličkám dar...

V roce 1995–1996 putovalo ve Francii 168 soch Madony a ikon se schválením celé biskupské konference. Putování organizovalo sdružení mariánských ctitelů Notre-Dame de France. Každá madona měla jeden automobil Peugeot s přívěsem krytým plexisklem a s osvětlením. Auto přijelo do vesnice nebo města, madonu při-

A tak jsme se tam vypravili. Bylo nás sedm, tři Češky a čtyřčlenná francouzská rodina...

nesli do nějaké rodiny, která pozvala sousedy, věřící, nevěřící, a všichni se společně modlili. Každý večer byla „Panna Maria“ v jiné rodině. Madony byly kopie francouzských madon z různých kostelů, některá socha vážila až 80 kg.

Díky Francouzům se toto putování rozšířilo do 130 zemí a vždy putovaly místní madony a ikony. U nás už dva roky putuje Pražské Jezulátko a Palladium a lidé říkají, že jim Palladium a Pražské Jezulátko přinášejí klid do duše, klidné zastavení ve shonu života, obrácení k hlubší víře. A lidé dávají nejen v Praze, ale i v jiných místech naší republiky mše za náš národ, za odpuštění za potraty, za to, aby se kněží více modlili, za kněze, za biskupy, za sjednocení církve a na další úmysly.

Francouzi vymysleli, že se sejdeme dne 24. 12. v Betlémě u jesliček a přivezeme Panně Marii dar. A tak jsme se tam vypravili. Bylo nás sedm, tři Češky a čtyřčlenná francouzská rodina. Měli jsme těžká zavazadla: kopii Pražského Jezulátka, putovní Palladium a putovní Pražské Jezulátko, skleněnou vitrinku na Jezulátko – celkem přes 30 kg – a k tomu ještě 8 kg obrázků Pražského Jezulátka s modlitbami v 8 řečech, ale všechno se dobře zvládlo, včetně únavy z nočního letu do Tel Avivu...

Když jsme se my tři Češky šly potom na chvíli projít, sotva po padesáti metrech nás zastavil Palestinec a zval nás k návštěvě; byli to palestínští Arabové a už několikátou generaci římský katolíci jako my. Otec, matka a tři děti. Všechny děti studovaly vy-

sokou školu. Otec Jamal byl řezbář a užíval celou rodinu, jeho paní nepracovala. V obývacím pokoji měli krásný stromeček, hráli koledy a na veliké bílé zdi obraz Nejsvětějšího Srdce Páně a Neposkvrněného Srdce Panny Marie, kříž a veliký růženec. Bylo nám u nich dobře. Opatrně jsme se zeptaly, zda můžeme přijít ještě jednou s našimi Francouzi, ale že nás přijde sedm; řekli nám, že se na nás budou těšit. A tak jsme se k nim ještě jednou vypravili a sešlo se nás tam (protože u nich byli ještě přátelé z Itálie) celkem 17. Pomodlili jsme se společně Otčenáš česky, arabsky, francouzsky a italsky a cítili jsme krásnou lidskou sounáležitost.

Oslava narození Ježíška se konala na „Poli pastýřů“ a to po celý večer, celou noc, až do svítání. Sjelo se tam cca 10 000 lidí ze 60 zemí světa. Program byl velice bohatý. Představitelé různých tamních křesťanských církví pronesli krásná poselství míru a vystoupily tam i místní pěvecké soubory.

Jesličky byly téměř v životní velikosti, byly krásně osvětlené a zdaleka viditelné. Delegace z celého světa přinášely k jesličkám své dary, tak jako tenkrát je přinesli tři králové. Byly to ikony, sošky, obrazy apod... My jsme za Českou republiku přinesli Panně Marii putovní Pražské Jezulátko, Palladium – ochranný obraz Země české – a kopii Pražského Jezulátka, 53 cm vysokou.

Přede mší svatou bylo krásné představení pod vedením francouzského režiséra D. Facierise, který do hry zapojil mnoho

Pole pastýřů 24. 12. 1999, jesličky a naše putovní Jezulátko

lidí z tamního obyvatelstva Betléma. Předvedli začátek rodu Davidova, od Ruth a Noemi až po narození Ježíška v Betlémě. Děj jsme mohli sledovat i na dvou obrovských plátnech. Byla to úchvatná podíváná. U jesliček celou noc poslušně ležel sku-

tečný velbloud... Mše svatá se konala ve stejnou dobu jako mše v bazilice sv. Kateřiny v Betlémě, byla koncelebrována kněžími, které známe i u nás v Čechách: P. René Laurentin, P. Daniel Ange, P. Zovko z Medžugorje, abbé Pierre aj. Mše z baziliky byla promítána na plátno a na druhém plátně potom byl přímý přenos otevření Svaté brány v Římě Janem Pavlem II. Na mši svaté v bazilice byl přítomen i prezident Arafat s manželkou, která je (jako třetina obyvatel v Palestině) křesťankou.

Počasí nebylo moc příznivé, několikrát přšelo a foukal nemilosrdný chladný vítr. Na poli bylo několik ohňů, abychom se alespoň trochu ohřáli. Jak herci, tak i my diváci jsme si uvědomili, že to opravdu nebylo lehké, v této roční době hledat přístřeší pro

Malá Arabka, bl. Marie od ukřižovaného Ježíše (1846–1878), socha a ostatky v klášteře karmelitek v Betlémě

Boží děťátko, a také to, v jakých podmínkách musela Panna Maria přivést své dítě na svět.

Při cestě domů jsme prošli symbolickou branou, kterou končily serpentiny na „Poli pastýřů“ – průchod hříšníka branou do milostivého roku Páně...

Překrásný ohňostroj uvítal pak uprostřed palestinské noci Jubilejní rok 2000.

V 11 hodin jsme se všichni sešli na mši svaté v bazilice sv. Kateřiny, přímo nad jeskyní, kde se Pán Ježíš narodil. Díky vedení Boží Prozřetelnosti jsme odpoledne porcelánovou kopii Pražského Jezulátka zanesli Panně Marii do kláštera karmelitek od Dítěte Ježíše v Betlémě. Matka představená nás velice srdečně uvítala. Bylo to v den dvoutisícího výročí narození Pána Ježíše. Jaké milé překvapení pro ně a jaká radost na naší straně, dát Jezulátko Panně Marii do kláštera karmelitek v Betlémě. Putovní Pražské Jezulátko a Palladium budou umístěny v muzeu buď v Betlémě nebo v Nazaretě. Je to pod patronací UNESCO. ☺

NA CESTĚ K JEDNOTĚ

Na anglikánského arcibiskupa George Careye hluboce zapůsobila ekumenická bohoslužba otevření Svaté brány v bazilice sv. Pavla za hradbami 18. ledna 2000. Prohlásil, že tato bohoslužba byla »výmluvným znamením pro všechny věřící a zvláště pro křesťany«.

»Je to skutečně významný symbol, který je třeba chápat jako posílení ducha bratrství a jako rozhodné znamení ekumenického dialogu, který se vede již 40 let.« Arcibiskup dodal, že na něho zapůsobila velkým dojmem ta slova Jana Pavla II., která hovořila o nezbytnosti prosby o odpuštění a o nutnosti, aby každá církev přinesla svou oběť pro pokrok na cestě k jednotě. »Jestliže jsme opravdu rozhodnutí dosáhnout skutečné a opravdové jednoty, musíme něco udělat, něčeho se zříct a dosáhnout něčeho nového,« zdůraznil canterburský arcibiskup. »Musíme jít pospolu, i když nevíme, kdy to skončí.« »Jsem přesvědčen o správnosti tohoto směru a mám velkou radost, že jsem se zúčastnil takového prorockého obřadu.«

Zenit

JAK OBRÁTIT RUSKO?

42 % ruských občanů spojuje naději na obnovu Ruska výlučně s vírou v Boha.

-kai-

∞ V klášteře karmelitek žila Malá Arabka, bl. Marie od ukřižovaného Ježíše (1846 až 1878), která podivuhodným způsobem svým poselstvím sjednocuje židy, muslimy a křesťany. Všichni jsme se velice upřímně v klášteře modlili za naši zem, za naše rodiny, za ty, kteří nás prosili o modlitby, za mír v našich srdcích, za mír na naší Modré planetě. Jeden po druhém jsme měli na sobě plášť Malé Arabky, dívali jsme se na její sochu a ostatky a ocitli jsme se na malou chvíli jakoby v jiné dimenzi.

Byli jsme překvapeni, jaký byl v Betlémě pořádek a klid, a to i v noci. Jeden den před odletem jsme ještě strávili v Jeruzalémě. Byla to akce „malých duší“, všechno jsme připravili i hradili sami; nebylo to vždy lehké, ale od začátku nás provázelo veliké Boží požehnání. Je opravdu zvláštní, že v nás stále přetrvává pocit hlubokého vnitřního klidu. Žijeme dál svůj každodenní život, „dějí se nám věci“, ale to vše je na povrchu, uvnitř zůstává klid. Máme radost, že Pražské Jezulátko mají naše karmelitky v Praze i karmelitky v Betlémě.

A. Ch., A. H.

PAPEŽ DO EGYPTA

Ve dnech 25.–26. února má papež navštívit Egypt. Je to první část jeho plánovaných poutí v Jubilejním roce. Během této cesty chce navštívit klášter sv. Kateřiny na hoře Sinaj.

PETROHRADSKÝ MUČEDNÍK

Katolíci v Petrohradě oslavili 17. ledna 65. výročí smrti biskupa Antonína Maleckého, vězně carského i sovětského režimu, ochránce bezprizorní mládeže a apoštolského administrátora v Leningradě. Farnost sv. Stanislava uspořádala sympozium o jeho sociální a apoštolské činnosti a o jeho mučednictví.

Biskup A. Malecki (1861–1935) pocházel z Petrohradu. Nejdříve studoval vojenské inženýrství, v r. 1879 vstoupil do nově otevřeného semináře. Po přijetí kněžského svěcení byl vikářem u sv. Antonína ve Vitebsku a v katedrále v Minsku. Tam zabránil, aby se úřadu ujal kněz jmenovaný carskou vládou bez souhlasu biskupa. Byl za to odsouzen ke třem letům vězení. Po sedmi měsících byl však propuštěn a stal se vikářem ve farnosti sv. Stanislava v Petrohradě.

R. 1921 se stal rektorem konspirativního semináře, který řídil až do r. 1923. Pak byl spolu s řadou kněží zatčen a odsouzen ke třem rokům žaláře, ale opustil jej v lednu

Porcelánové Jezulátko darované klášteru bosých karmelitek v Betlémě, dar Panně Marii za Českou republiku

Pochváleno buď Dítě Ježíš, Král Lásky! Milost odpustků Velkého jubilea je v našich farnostech ještě málo známa. Máme zde určitou odpovědnost: zvěstovat

naším blízkým tyto prozřetelnosti příležitosti milosti. Gospa nám často opakuje: „Dělejte, co vám říká Církev!“ Bohužel, někteří raději odpustky zamlčují, ze strachu, že by to vadilo jiným křesťanským vyznáním. Ale není to spíše způsob, jak lépe pomoci bratřím, když nebudeme přehlížet tuto nabízenou Boží ruku, doporučenou Janem Pavlem II.? Ježíš řekl sestře Faustyně o duších v očistci: „Čerpej z pokladu Církve všechny odpustky a obětuj je za ně.“ Sv. Terenzie říkala: „Strávím své nebe, abych dělala dobro na zemi!“ Pro duše v očistci bychom si mohli osvojit obdobnou formuli: „Strávím svůj čas na zemi, abych je posílala do nebe!“

Drahá Gospo, jako jsi formovala srdce Ježíše, formuj i naše srdce – jako srdce dítěte!

*Sestra Emmanuela,
1. února 2000*

1925. Po propuštění byl farářem v mohylevské katedrále. V r. 1926 obdržel tajně biskupské svěcení v kostele Panny Marie Lurdské a Svatý stolec jej jmenoval tajně apoštolským administrátorem v Leningradě. V listopadu 1930 byl znovu zatčen a jako 70letý poslán na deset let na Sibiř. Díky úsilí polského episkopátu a polské vlády se vrátil po čtyřech letech mučení zdravotně zničený do vlasti. Zemřel v důsledku vyčerpání a chorb 17. ledna 1935 ve Varšavě.

-kai-

MEZINÁRODNÍ VÝSTAVA EXPO 2000

Vatikánský pavilon na ploše Expo 2000 v Hanoveru je první, při jehož výstavbě byla uvnitř oslavena »glajchak«. Stavbu financuje německá biskupská konference. Objekt je konstruován ze dřeva a skla. Pavilon stojí pod heslem Jubilejního roku »Ježíš Kristus včera, dnes a navěky«. Tematicky má být pavilon zaměřen na demonstraci úsilí papeže a Církve o mír a sociální spravedlnost. Jak řekl apoštolský nuncius v Německu arcibiskup Giovanni Lajolo, výstava ve vatikánském pavilonu má obrátit pozornost veřejnosti ke skutečnosti, že i přes hospodářský a technický pokrok velkou část lidstva sužuje bída a nemoc. Po skončení výstavy bude pavilon darován do Litvy, kde bude sloužit jedné katolické farnosti.

Radio Vaticana

Sestra Emmanuela píše

*Pochváleno buď Dítě Ježíš,
Král Lásky!*

Vesnice vstoupila do svého zimního odpočinku, poutníků je málo a kněží využívají ten velmi provizorní klid, aby navštívili rodiny a požehnali jejich domy. Náš dům byl požehnan otcem Svetozarem. Jaká krásná tradice, kterou naši chorvatští bratři dokázali uchovat během staletí! Jak by to bylo krásné, kdybychom i jinde dali ožít těm starým křesťanským tradicím, jsou to zapomenuté poklady! Ušetřilo by to tolik zla a nemoci! Mnoha věřícím by to také zabránilo nahrazovat svátostiny Církve těmi červivými náhražkami, které okolní pohanství s úspěchem nabízí. Není to pro nic za nic, že Gospa připomenula důležitost svčené vody a požehnaných předmětů doma jako znamení proti satanovi, že patříme Bohu.

Rok 2000 začal v nádhře půlnoční mši svatou, nezapomenutelný okamžik, otec Slavko slavil proměňování dvě minuty před dvanácti údery půlnoci, abychom přestoupili práh nového roku v tiché adoraci Těla a Krve Páně na oltáři. Radost a soustředění byly úchvatné, zejména ze strany tak kom-

paktního a různorodého davu. V Medžugorje bylo tu noc asi 5 000 poutníků.

1. ledna, o slavnosti Matky Boží, měla Marija své zjevení v Oáze Míru, a Gospa byla zářící. Dívala se pozorně na každou z přítomných osob a každému zvláště požehнала, což hodně prodloužilo trvání zjevení. 2. ledna Marija navštívila v Čitluku sirotčinec sestry Josipy; Gospa se jí tam zjevila v přítomnosti 90 malých sirotků. Byl to nejkrásnější den jejich života! Měli připraveno několik zpěvů, které předvedli P. Marii během zjevení; Marija pak sdělila, že Gospa jim s úsměvem naslouchala. Opět se pozorně dívala na každé dítě a požehнала mu. Zjevení bylo velmi dlouhé a P. Maria dala toto poselství:

„Jsem Královna míru a jsem také vaše Matka. Nezapomínejte, že jsem vaše Matka a že vás miluji.“ Děti byly uneseny radostí a hrdoostí.

Velký dav se shromáždil 2. ledna ve „večeřadle“ ke zjevení Mirjaně. Ta byla radostná a tlumočila některá z Gospiných slov:

„Drahé děti, dnes jako nikdy mé Srdce prosí o vaši pomoc! Já, vaše Matka, prosím své děti, aby mi pomohly uskutečnit to, kvůli čemu mne Otec poslal.

Poslal mne mezi vás, protože jeho láska je veliká. V tomto velkém a svatém čase, do kterého jste vstoupili, modlete se zvláštním způsobem za ty, kdo ještě nepocítili Boží lásku. Modlete se a čekejte!“

Drahá Gospo, je rozhodnuto: Dnes jako ještě nikdy pomůžeme Tvému Srdci!

*Sestra Emmanuela,
15. ledna 2000*

P. S. Musíme si znovu přečíst dokument „Incarnationis mysterium“. To nám pomůže porozumět důležitosti odpustků ve světě společenství svatých. Všechno přichází od Krista, ale jelikož jsme Jeho, vše, co nám patří, je také Jeho a tím získává uzdravující moc. To tvoří onen „poklad Církve“, kterým jsou dobré skutky svatých. V duchovní oblasti nežije nikdo jen sám pro sebe. Blahodárná starost o naši vlastní věčnou spásu se osvobozuje od strachu a od egoismu jen tehdy, když se zároveň zabývá spásou druhých. Takové je společenství svatých. Takové je tajemství života pro druhé a modlitby jako prostředků jednoty s Kristem a jeho svatými. On nás bere s sebou, abychom spolu s Ním tkali bílou tuniku nového lidstva, tu lněnou zářící tuniku, která halí Církev jako Kristovu Snoubenku.

PRONÁSLEDOVÁNÍ V ČÍNĚ

V Číně byl uvězněn biskup Han Duing-xiank z Jong-ianu. Tento biskup strávil již dříve v čínských vězeních 20 let. Spolu s ním byli zatčeni čtyři další příslušníci církve věrné Římu. Oznámila to nadace kardinála Kunga, která má své sídlo ve Spojených státech. V Číně bylo v posledních týdnech zapáleno několik kostelů. Oznamuje to vatikánská zpravodajská kancelář Fides. Má to být nátlakový manévr, aby se katolíci podzemní církve věrné papeži připojili k vlastenecké církvi. Lidová Čína popravila v roce 1998 více lidí než celý ostatní svět. Podle zprávy Amnesty international bylo z 2 700 rozsudků smrti 1 800 vykonáno.

NOVÝ VCHOD

Svatý otec posvětil 7. února nový vstup do vatikánských muzeí. To, že je »větší«, není jen »funkční«, ale i »symbolické«. Má ukázat vůli Církve vést dialog s lidstvem i na poli umění a kultury, a zpřístupňuje tak všechny statky, které jí byly v průběhu dějin svěřeny. »Od prvního dne svého pontifikátu jsem se staral o poslání pomáhat člověku, aby překročil práh, aby vyšel z útlačku materialismu k svobodě víry, k svobodě být sám sebou v následování Krista Vykupitele, nejvyššího obránce jeho důstojnosti a jeho práv,« řekl Jan Pavel II. Poděkoval Giulianu Vangimu, autorovi sochy v novém vstupu. Jak řekl, jeho výtvar není dílo oslavné, ale pozvání k zamyšlení nad posláním Petrova nástupce. »Před tváří všeho lidského utrpení nachází Církev v Bohu sílu, aby byla oporou člověku, vstříc budoucnosti v naději a ve svobodě.

Kathpr.

POZVÁNÍ NA VÍKEND PRO STARŠÍ ŽENY

Víkendy jsou určeny pro ženy, které prožívají „třetí věk“ svého života. Součástí víkendů jsou přednášky zaměřené na „radosti a starosti stáří“, vztah k manželovi, dětem, vnoučatům, vztah k Bohu a prohloubení duchovního života. Během víkendu bude příležitost ke společným modlitbám, rozjímání, adoraci, mši sv., svátosti smíření i svátosti pomazání nemocných a k rozhovoru s knězem, který bude přítomen po celou dobu trvání pobytu. **Termíny a místa konání víkendů:** 10. – 12. března 2000 Kroměříž • 31. března – 2. dubna 2000 Velehrad • 7. – 9. dubna 2000 Žirovnice • 19. – 21. května 2000 Velehrad (i pro manželské páry) • 2. až 4. června 2000 Králíky. **Cena pobytu je cca 400 Kč. V ceně je zahrnuto ubytování a strava.**

Přihlásit se můžete písemně na adrese: Centrum pro rodinný život, Marie Mourková, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, nebo telefonicky: 068/531 28 50 (Marie Mourková – domů). Na přihlášku uveďte: jméno, adresu, PSC, věk a datum víkendu. Podrobné informace budou účastnicím poslány před nástupem. Modleme se společně o Boží požehnání pro toto dílo.

JEDINEČNÁ NABÍDKA POUTÍ PRO MLÁDEŽ DO ŘÍMA

28. 3.–2. 4. 2000 Národní pouť • 16. 4. až 24. 4. 2000 Velikonoce se Svatým otcem • 14.–21. 8. 2000 Světový den mládeže ve Věčném městě • 27. 12. 2000–3. 1. 2001

Jedinečný vstup do nového roku!

Cena: pouhých 4 990 Kč s ubytováním v blízkosti Vatikánu a s plnou penzí!!!

Blíží informace:

Jan Konvica, Družstevní 704,
664 53 Újezd u Brna, tel. 05/44 22 97 74
e-mail: konvica@econ.muni.cz

Speciální nabídku poutních zájezdů k miléniu roku 2000 zašle Marta Vondráková, KCK Misie, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova, tel.: 0641/74 11 50.

Mše s biskupy, audience u Sv. Otce, svaté brány
NÁRODNÍ POUŤ CK Christophorus
termín: 31. 3.–2. 4. Opletalova 10
ŘÍM 772 00 Olomouc
CENA: 2890 Kč tel.: 068/523 39 36
Trasa A: Ostrava, Olomouc, Brno; trasa B: Olomouc, Uh. Hradiště, Hodonín, Břeclav

22. února: Stolce sv. Petra

Svátek Stolce sv. Petra připomíná převzetí římského biskupského stolce apoštolu. Slaví se v Církvi od 4. století 22. února. Od 6. století slavila Církev dvojí svátek stolce, jeden v Římě a druhý v Antiochii. Tam původně Petr působil. Oba svátky zavedl pak Pavel IV. roku 1558.

Liturgické texty tohoto dne vedou k dvojímu zamyšlení. Především připomínají předání klíčů Petrovi, Skále, na které Pán postavil svou Církev (evangelium), a dále k zamyšlení nad úlohou těch, kterým je svěřena jako pastýřům péče o velké či malé stáde (čtení).

V Cesareji Filipově se Ježíš ptal učedníků: »Za koho pokládají lidé Syna člověka?« Když apoštolové vysloví různé názory, o kterých se doslechli, položil jim rozhodující otázku: »A za koho mě pokládáte vy?« Podle toho se i dnes rozlišují duchové. Protože on byl a je povolán, aby skrze něho přišli mnozí k pádu, nebo ku povstání (srov. Lk 2,34).

Byl to tehdy Šimon Petr, který jako mluvčí apoštolů odpověděl: »Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.« A Pán pochválil Šimona, syna Janova, a řekl o něm, že to byl

Otec, kdo mu to zjevil, a tím jej vyvolil za skálu, která převezme klíče od Božího království.

Nikoliv lidské bádání, nikoliv tělo a krev nám umožňují poznat pravého Krista, Vykupitele a Božího Syna, nýbrž Duch, který vychází od Otce. Víra je dar, je to milost.

Kdo to ví a je o tom přesvědčen, ten si o to více bere k srdci slova z prvního Petrova listu, že pastýř se musí starat o svěřené stádo.

A autor listu k tomu dává určité tipy: Píše, že pastýři se musí o své stádo starat *nikoliv proto, že musí, ale dobrovolně, jak to chce Bůh*. Je jedno přísloví, že pes, kterého je třeba na lov přinést, nestojí na nic. Tak nestojí za nic pastýř, který nepečuje o své poslání s horoucím srdcem, který nenásleduje zcela a bezvýhradně Dobrého Pastýře.

Ne pro špinavý zisk, ale ochotně se mají se pastýři starat o Boží stáde. A také z této výzvy zaznívá, že jen nezištnost otevírá cestu k lidským srdcím. A to je stará zkušenost, že lidé jsou ochotni leccos odpustit svým pastýřům, jen jedno ne, když to-

tiž upadnou do podezření, že pasou nikoliv duše, ale zlaťáky.

A dále zde stojí: *Nebud'te jako dědiční páni ve svém údelu, ale bud'te svému stádcí vzorem!*

A skutečně je mnoho možností, i velice subtilních, jak se chopit pevně otěží v obci, jak srovnat její krok. Nějaký čas se může zdát, že to jde dobře, ale nikoliv nadlouho, dnes ještě méně než v minulých dobách. Více než cokoli jiného přitahuje naopak dobrý a nenásilný příklad. U takových pastýřů, kteří každého respektují podle jeho osobní jedinečnosti a nemají na všechny »jeden metr«, cítí lidé, že jsou přijímáni a chápáni.

V minulosti i v přítomnosti může být v Církvi i na pastýřích leccos, na co si můžeme oprávněně stěžovat, ale Petrovo svědectví, jímž vyznal víru v Ježíše Krista, zůstává neotřesenou po všechna staletí, takže i my můžeme a musíme věřit: *Brány pekelné ji nepřemohou.*

Prelát Josef Grabmeier, Řezno
-sks- 7/99, překlad -ra-

Liturgická čtení

Neděle 20. 2. – 7. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 43,18–19.21–22.24b–25

Ž 41(40),2–3.4–5.13–14

Odp.: 5b

2. čt.: 2 Kor 1,18–22

Ev.: Mk 2,1–12

Pondělí 21. 2. – nez. pam. sv. Petra Damianiho

1. čt.: Jak 3,13–18

Ž 19(18),8.9.10.15

Odp.: 9a

Ev.: Mk 9,14–29

Úterý 22. 2. – svátek Stolce sv. Petra

1. čt.: 1 Petr 5,1–4

Ž 23(22),1–3.4.5.6

Odp.: 1

Ev.: Mt 16,13–19

Středa 23. 2. – památka sv. Polykarpa

1. čt.: Jak 4,13–17

Ž 49(48),2–3.6–7.8–10.11

Odp.: Mt 5,3

Ev.: Mk 9,38–40

Čtvrtek 24. 2. – ferie

1. čt.: Jak 5,1–6

Ž 49(48),14–15ab.15cd–16.17–18.19–20

Odp.: Mt 5,3

Ev.: Mk 9,41–50

Pátek 25. 2. – ferie

1. čt.: Jak 5,9–12

Ž 103(102),1–2.3–4.8–9.11–12

Odp.: 8a

Ev.: Mk 10,1–12

Sobota 26. 2. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Jak 5,13–20

Ž 141(140),1–2.3+8

Odp.: 2a

Ev.: Mk 10,13–16

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
20.2. 21.2. 22.2. 23.2. 24.2. 25.2. 26.2.

Antifona	1028	1044	1309	1708	1091	1106	1666
Žalm	783	783	786	786	783	785	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1310	1708	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1310	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1310	1710	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	694	1049	1311	1313	1095	1111	1669
Prosby	1033	1049	1675	1711	1095	1111	1655
Záv. modlitba	695	1309	1311	1313	1096	1112	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	792	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1311	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	695	1054	1311	1084	1100	1116	1131

Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1055	1310	1714	1101	1117	1132
Antifony	1025	1040	1056	1312	1086	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1678	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1312	1717	1105	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	694	695	1059	1313	1314	1105	1121	695
Prosby	1028	1043	1059	1681	1718	1105	1121	1135
Záv. modlitba	695	695	1309	1311	1313	1106	1122	696
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. NABÍZÍ PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Elias Vella:
ZAKOTVIT SVŮJ ŽIVOT V BOHU
(Rekolekce)

Knižně zpracovaný záznam z rekolekcí, jež P. Elias Vella OFMConv. konal v České republice v roce 1998.

Autor, velký pedagog, zde vytváří na zdravém duchovním základě ucelený systém přednášek, meditací a homilií s cílem vstoupit do společenství s Bohem. Vede čtenáře k uvědomění si své lidské závislosti, k akceptaci vlastní viny, učí odpoutat se od svého hříchu, odevzdat jej Ježíši. Dokládá, že Bůh respektuje naši důstojnost, že nás přijímá takové, jací jsme, že nás miluje a ctí naši svobodu do krajnosti. Část díla je věnována problému zranění, uzdravování a nemoci. Nemoc považuje autor za důsledek nedostatku odpuštění.

Celé dílo je vpravdě křesťanskou psychoterapií vedoucí ke druhé konverzi, k přechodu od starého k novému člověku, od člověka tělesného k duchovnímu. Je to cesta, která vede k uzdravení vědomí i nevědomí skrze Ježíše.

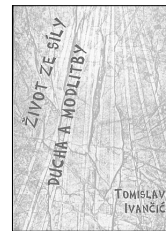
Brož., A5, 140 stran, 105 Kč

Tomislav Ivančić:
ŽIVOT ZE SÍLY DUCHA A MODLITBY

Překlad přednášek prohlubovacího semináře, konaného roku 1989 v Salzburgu. Vhodná pomůcka pro všechny, kdo chtějí stavět svůj život na modlitbě a mají touhu ve svém životě naplno spolupracovat s Duchem svatým.

2. vydání, brož., A5, 174 stran, 85 Kč

Tomislav Ivančić:
BDĚTE A MODLETE SE

Bůh nás chce vychovat k samostatnosti. Chce, abychom se stali dospělými, abychom se ve stále větší svobodě denně znovu rozhodovali pro něj. Kniha je výbornou pomůckou na cestě ke křesťanské dokonalosti.

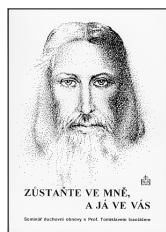
Brož., A5, 84 stran, 39 Kč

Tomislav Ivančić:
ZŮSTAŇTE VE MNĚ, A JÁ VE VÁS

Duchovní úvahy přednesené v roce 1990 při exerciciích v Olomouci, které si kladly za cíl zprostředkovat lidem setkání s milujícím Bohem a umožnit poznání, co všechno jako křesťané pro to můžeme udělat.

3. vydání, brož., A5, 128 stran, 58 Kč

Fra Slavko Barbarić:
DEJ MI SVĚ RANĚNÉ SRDCE
(Zpověď: Proč a jak)

Ke křesťanskému životu neodmyslitelně patří svátostné smíření s Bohem a lidmi. Ve zpovědi se setkává milosrdný Bůh se svým ztraceným synem (či dcerou), který se chce vrátit do domu svého dobrého Otce.

Tato malá příručka je nejen velmi dobrým pomocníkem ke správnému pochopení svátosti smíření, ale je i průvodcem, který pomáhá léčit hříchem zraněná srdce.

Brož., A5, 80 stran, 51 Kč

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 EXPEDICE
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové vplatně

Pláceno převodem
 706 035

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bílady v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že uděloval schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.